

LOGOS

kresťanský mesačník

11/2011 november

VIII. ročník

1,- €

Všetci spolu za Jeruzalem

*Postrehy z konferencie konanej
30.10.2011 v Budapešti*

Liečenie v Prievidzi

Carlos Jiménez Ministries

Impressionante

2011

DOTYK Z NEBA

*PREJAV MOCI
CITELNÝM SPÔSOBOM*

BOJ O IKONY

*Prenasledovanie kresťanov
v dejinách 6. časť*

DUCHOVNÍ DARÝ IV. Dary řeči

**Nie všetci
moslimovia
ňa chcú zabiť**

*Svedectvo
manželov Beľovcov*

ISSN 1336-7331

9 771336 733009 11

Nové CD hudobnej skupiny Olivymusic

Olivy Live 2011

vychádza
4.12.2011

NOVÉ
CD

Ak si objednáte jedno z nasledujúcich CD:

*Volaj na Pána,
Príd, Emmanuel,
Tvorca zázrakov*

za **5,00 € / ks**
dostanete k nemu **CD Olivy Live 2011**.

Dr. David Yonggi Cho

Používaj silu svojej viery

„Všetko môžem v Kristu, ktorý ma posilňuje.“
(Filipanom 4,13)

„Všetko môžem.“ To je prehlásenie z viery. Keď o niečom rozmyšľáš tak, že je to možné, potom budeš schopný nájsť spôsob, ako to uskutočniť. Keď si myslíš, že je niečo nemožné, potom zistíš, že je to pre teba nedosiahnuteľné.

Pred ľuďmi leží duchovný svet, ktorý presahuje svet fyzický a duševný.

65 strán
© Kresťanské spoločenstvo

ZNOVU
V PREDAJI

cena
4,-€

John Osteen

Zázrak v твоjich ústach

Zázrak je v твоjich ústach! Božie zaslúbenia sú dobré. Žiadne slovo Božie nie je bez moci (pozri Izaiáš 55,11). Boh bdie nad svojim Slovom, aby ho naplnil (pozri Jeremiáš 1,12). Tie zaslúbenia sú v твоjich ústach. Trúfni si ich vysloviť! Odváž sa ich vyznať!

Hovoríš stále dookola: Ja verím. Verím v Boha. Napriek tomu je nutné urobiť viac, než len veriť vo svojom srdci. Písmo tu hovorí:

VYZNAJ SVOJIMI ÚSTAMI!

32 strán
© COM SK s. r. o.

NOVINKA

cena
1,70€

Objednávky:

KS Milost, Lazovná 72, 974 01 Banská Bystrica tel.: +421 48 414 65 49, e-mail: knihupectvo@milost.sk www.milost.sk

LOGOS
kresťanský mesačník

Pokračujeme

Jeseň je časom žatvy, čo platí v prirodzenom aj duchovnom svete. Duchovná žatva predstavuje žatvu duší, ľudí, ktorí sa obrátia ku Kristovi, keď je im zvestované evanjelium. Táto jeseň nám priniesla zatiaľ najväčšiu evanjelizačnú kampaň v dejinách našej cirkvi. Navštívilo nás celkom 5 latinskoamerických pastorov, ktorí mali celkom 24 zhromaždení v 20 rôznych mesiacoch. Kampaň priniesla vyše 150 rozhodnutí pre Krista, čo predstavuje pomerne vysokú úspešnosť kázaného Slova. O kampani sa dočítate v reportáži zo zhromaždení, ktoré prebehli v Čechách a z rozhovoru s jedným zo služobníkov, ktorý navštívil slovenské zbory.

V evanjeliu je skutočne obrovská moc, apoštol Pavel ju opisuje ako „moc Božiu na spasenie každému veriacemu“ (R 1,16). Táto moc dokáže dokonale premeniť ľudský život. Človeku prináša odpustenie hriechov, a tak záchranu pred večným zatratením, moc uzdravenia „ranami Ježiša Krista“ (Iz 53,5; 1 Pt 2,24), vyslobodenie z prekliatia (Ga 3,13-14) a úplne nový život skrze „znovuzrodenie“ (2 Kor 5,17). Tieto fantastické prejavy Božej milosti a lásky, sú skutočným evanjeliom: dobrou správou.

Keď Pán Ježiš začal svoju verejnú službu, kázal: „Naplnil sa čas, a priblížilo sa kráľovstvo Božie. Čítajte pokánie a verte v evanjelium!“ (Mk 1,15) Hovoril o tom, že ak chceme prijať Božie kráľovstvo, so všetkými dobrodeniami v ňom obsiahnutými, potrebujeme urobiť dve veci: 1. robiť pokánie a 2. veriť v evanjelium. V tomto Ježišovom výroku je obsiahnutá hlboká a veľmi účinná pravda: Viera v dobrú správu evanjelia, v to čo pre nás Kristus vykonal a čo nám ponúka, nie je možná, ak jej nepredchádza pokánie.

Pojem pokánie ľudia často pod vplyvom tradičného náboženstva chápajú nepresne. Nejedná sa o nejaký obrad, ktorým sa človek zbaví svojich hriechov. Pokánie (gr. metanoia) je „zmena zmýšľania“, vnútorný proces, ktorého výsledkom je, že človek prijme Boží pohľad na seba a svoj život a rozhodne sa zmeniť podľa Božieho slova. Tento proces prebehne v ľudskom srdci a navonok sa prejaví v podobe zmeneného životného štýlu, ktorý Písmo nazýva „ovocím pokánia“. (Lk 3,8) Ak by sme to mali vyjadriť inými slovami, ku všetkým pokladom Božieho kráľovstva vedie cesta viery a ochoty meniť svoj život podľa Boha.

V tomto čísle Logosu nájdete množstvo podnetných a inšpirujúcich článkov. V mene redakcie vám prajem, nech vám pomôžu kráčať po ceste pokánia a viery a prijať mnoho dobrého od Boha.

Daniel Šobr | redaktor

Obsah

Duchovní dary IV. Vyučovanie	5
Impressionante 2011 Téma	8
Všetci spolu za Jeruzalem Zo sveta	11
Dotyk z neba Vyučovanie	12
Nie všetci moslimovia ta chcú zabiť Svetové náboženstvá	17
Boj o ikony Z histórie	20
Liečenie v Prievidzi Zo života cirkvi	24
Svedectvo manželov Belovcov Skutočný príbeh	26

Šéfredaktor:
Jaroslav Kříž

Redakcia:
Mgr. Daniel Šobr
Bc. Peter Málik
Bc. Rastislav Bravčok
Ing. Pavel Bartošik
Mgr. Martin Bielik
Ing. Radovan Kapusta, ACCA, CA
Adrián Sesták
MUDr. Zuzana Iliášová
Radoslav Tomík
Ing. Bohuslav Šlichtík
RNDr. Miroslav Iliáš, PhD.
Mgr. Alena Filipková

Externý dopisovateľ:
Ing. Gabriel Minárik

Preklady textov:
Zlata Radnótyová
Ing. János Boldizsár

Redakcia textov:
Ing. Ružena Hlinková

Gramatická úprava:
Anna Křížová st.
Ing. Ružena Hlinková
Martin Petr
Mgr. Světlana Petrova

Grafická úprava:
Jaroslav Kříž ml.

Tlač: KOPRINT s.r.o.
Distribúcia: Toppres d.a.
Reg. č. MK: 2970/09
ISSN: 1336-7331

Vydavateľ:
COM SK s.r.o.
Lazovná 72
974 01 Banská Bystrica
IČO: 43 962 394
tel./fax: +421 (0)48 414 65 49
+421 (0)903 651 217
e-mail: milost@milost.sk
www.milost.sk

PRÍSPEVKY:
Banská Bystrica
č.ú.: 2620782057/1100
Žiar nad Hronom
č.ú.: 1393630154/0200
Martin
č.ú.: 2628371869/1100
pre Námestovo je VS: 111
Žilina
č.ú.: 1686938558/0200
Brezno
č.ú.: 2623054039/1100
Nitra
č.ú.: 232892028/0900
Bratislava
č.ú.: 2629794492/1100

Návrat Sovietskeho zväzu?

Ruský denník Izvestija uverejnil 4. októbra autorský článok súčasného ruského premiéra Vladimíra Putina, v ktorom sám naznačuje budúce smerovanie ruskej zahraničnej politiky po roku 2012, t. j. po roku, kedy bude s najväčšou pravdepodobnosťou na nasledujúcich šesť rokov zvolený za prezidenta Ruskej federácie. Putin v článku navrhol bývalým sovietskym republikám vytvorenie tzv. Euroázijskej únie, ktorá by mala byť protiváhou Európskej únie. Základom pre jej vytvorenie by mal byť tzv. Jednotný hospodársky priestor (JEP), ktorý od januára budúceho roka na báze doterajšej colnej únie spojí Rusko s Bieloruskom a Kazachstanom. Vznikne tak oblasť so 165 miliónmi ľudí, ktorá bude mať jednotný systém zákonov a odstráni prekážky v pohybe pracovných síl, kapitálu a služieb. K uvedeným štátom by sa malo neskôr pridať Kirgizsko a Tadžikistan. Putin, ktorý pokladá rozpad bývalého Sovietskeho zväzu za katastrofu, plánuje na vízii Euroázijskej únie počas zamýšľaného prezidentského mandátu intenzívne pracovať, pričom jej možný vznik predpokladá už v roku 2015. Podľa Putina sa nejedná o obnovenie ZSSR, plánovaná únia však bude otvorená práve pre bývalé sovietske republiky a v prípade realizácie tohto plánu vznikne na východe Európy silný kolos.

Návrat Gilada Šalita

Na základe dohody medzi izraelskou vládou a teroristickým hnutím Hamas sa 17. októbra vrátil do Izraela po piatich rokoch zajatia desiatnik Gilad Šalita, ktorého v júni 2006 palestínski teroristi pod záštitou Hamasu pri prepade izraelského vojenského stanovišťa zranili a následne uniesli do pásma Gazy. Izraelská armáda sa pokúšala o jeho vypátranie a záchranu, avšak bez úspechu. Naviac dlho nebolo známe, či je nažive. Až tento rok sa nakoniec izraelskej vláde za pomoci sprostredkovateľov z nemeckej tajnej služby podarilo vyjednať dohodu s hnutím Hamas, podľa ktorej má Jeruzalem za vydanie desiatnika prepustiť celkovo 1024 Palestínčanov, ktorí si odpykávali tresty v izraelských väznicích. Hamas tak odovzdal Šalita egyptským pohraničiarom a tí zase príslušníkom izraelskej armády. Jeho návrat sa stal v Izraeli celonárodnou oslavovanou udalosťou, na druhej strane však teroristi z Hamasu vyhlásili, že sa budú snažiť uniesť ešte viac izraelských vojakov, aby ich mohli vymeniť za Palestínčanov odsúdených izraelskými orgánmi.

Koniec baskického terorizmu

Separatistická teroristická skupina Baskicko a jeho sloboda (ETA) oznámila 20. októbra, že po vyše štyridsiatich rokoch definitívne končí s ozbrojeným odporom proti Španielsku a Francúzsku. Nevzdala sa však svojho trvalého cieľa, vzniku nezávislého baskického štátu s vyše dvoma miliónmi obyvateľov, ktorý by sa mal podľa nej nachádzať na území severného Španielska a juhozápadného Francúzska. V tomto smere vyzvala Madrid aj Paríž k priamym politickým rokovaniam. Španielska vláda však trvale odmieta akúkoľvek možnosť rokovania o nezávislosti Baskicka. Madrid v súčasnosti čaká na to, či ETA okrem ohláseného konca násilných aktivít pristúpi aj ku svojmu odzbrojeniu. Organizácia začala so svojou teroristickou kampaňou v roku 1968, pričom odvtedy si jej útoky vyžiadali 829 obetí. V ostatných rokoch sa vďaka úspešným zásahom španielskej polície dostalo do väzenia niekoľko stoviek členov ETA, čo jej činnosť ochromilo a nakoniec prispelo ku koncu jej násilných aktivít.

Tuniské voľby

V Tunisku sa 23. októbra konali po vyše dvoch desaťročiach prvé demokratické voľby. Tuniské hlasovanie priťahovalo veľkú pozornosť, keďže ide o krajinu, kde v januári došlo k odštartovaniu tzv. jazmínových revolúcií, ktorých vlna zmietla donedávna stabilne vládnuce režimy arabského sveta. Zároveň Tunisko patrí medzi relatívne sekulárnejšie moslimské krajiny. Cieľom nového zvoleného parlamentu je vypracovanie a schválenie novej ústavy. Voľby v Tunisku nakoniec, v súlade s očakávaniami, presvedčivo so ziskom 41 percent vyhrala umiernená islamistická strana „Ennahda“ (Renesancia), ktorá bola počas predchádzajúceho režimu zakázaná. Strana síce sama prehlasuje, že nemá záujem založiť novú ústavu na islamskom práve šaría, jej islamistická orientácia však v tomto smere vyvoláva otázky. Jej vzorom je súčasná turecká vládnuca Strana spravodlivosti a rozvoja (AKP), ktorá síce pokračuje v modernizácii Turecka, na druhej strane však posilnila v spoločnosti islamizáciu a obmedzila sekulárne inštitúcie.

Summit o kríze v Eurozóne

V noci 27. októbra sa skončil kľúčový summit Európskej únie, ktorého hlavnou témou bola prebiehajúca dlhová kríza v krajinách Eurozóny, ktorú spustilo obrovské zadĺženie Grécka. Summit sa skončil dohodou, ktorá má podľa lídrov členských štátov zabrániť ďalšiemu šíreniu dlhovej krízy. Predmetná dohoda má tri hlavné body. Prioritne sa EÚ dohodla so súkromnými bankami na tom, že Grécko odpustia 50% jeho dlhov, čo pre ne bude znamenať stratu približne 100 miliárd eur. Aténam to naopak umožní do roku 2020 znížiť svoje zadĺženie na úroveň 120% HDP. Banky s týmto postupom spočiatku nesúhlasili, ustúpili až po tom, ako Nemecko pohrozilo, že nechá Grécko zbankrotovať a banky by tak mohli prísť o všetko. Ďalej sa EÚ dohodla na navýšení kapitálu 90 veľkých európskych bánk práve o 100 miliárd eur, ktoré by si mali zaobstarat od súkromných investorov. Ak sa im to však nepodarí, majú im pomôcť štáty a nakoniec európsky záchranný fond (tzv. euroval). Nakoniec bolo dohodnuté zvýšenie eurovalu až na 100 biliónov eur bez toho, aby sa museli zvýšiť súčasné garancie od štátov eurozóny. Na summite museli zadĺžené Taliansko a Španielsko prisľúbiť, že prijímajú reštrikčné opatrenia na zníženie svojich dlhov. Podľa niektorých ekonómov však summit z dlhodobého hľadiska nepriniesol žiadne riešenie krízy, iba jej negatívne následky časovo oddialil. Je však možné, že po čase sa bude Eurozóna musieť popasovať s ešte väčšími problémami, ako ju čakali pred summitom.

Duchovní dary IV.

Dary řeči

Daniel Šobr

„Každý ovšem dostává projev Ducha ke společnému užitku: jednomu je skrze Ducha dáno slovo moudrosti, jinému od téhož Ducha slovo poznání, dalšímu víra v tomtéž Duchu, jinému dary uzdravování v tomtéž Duchu, jinému konání zázraků, jinému prorocství, jinému rozlišování duchů, jinému různé druhy jazyků, jinému výklad jazyků. To vše ale působí jeden a tentýž Duch, který obdarovává každého jednotlivě, jak sám chce.“ (1 Kor 12,7-11 B21)

V minulých číslech Logosu jsme se věnovali problematice duchovních darů. Vysvětlili jsme si, že se jedná o projevy působení Ducha Svatého v životech křesťanů, které mají nadpřirozený charakter. Jsou projevem Boží moci a uschopňují věřící k duchovní službě, jejíž podstatou nejsou jejich přirozené schopnosti, ale nadpřirozené obdarování od Boha. Postupně jsme probírali dary zjevení (slovo moudrosti, slovo poznání a rozlišování duchů) a dary moci (dar víry, konání zázraku a dary uzdravování). V dnešním článku toto téma uzavřeme pojednáním o vokálních darech neboli darech řeči (prorocství, jazyky a výklad jazyků), které se projevují prostřednictvím lidských hlasových orgánů.

Dar prorocství

Prorocství můžeme všeobecně definovat jako Bohem nadpřirozeně inspirovanou

řeč k člověku, která k němu přichází skrze jiného člověka. Ve Staré smlouvě prorokovali proroci, lidé speciálně povolání a pomazaní Hospodinem, aby odevzdávali lidu jeho aktuální poselství a usměrnění. Prorocství vůbec nebylo nějakým masovým jevem, ale omezovalo se na proroky a jejich žáky, kteří sloužili v „prorockém pomazání“, tzn. v nadpřirozeném (charismatickém) uschopnění slyšet Boží hlas a rozumět jeho vůli, kterou potom zvěstovali lidem, často slovy: „Tak praví Pán...“ Už ve Staré smlouvě vidíme, že prorokování úzce souvisí s pomazáním. Když se například král Saul setkal se skupinou proroků, když se vracel ze svého setkání se Samuelem, který ho pomazal za krále, sestoupil i na něj Duch Hospodinův a on začal prorokovat. Lidé, kteří ho viděli, se ptali: „Co se to Kíšovu synovi stalo? To už i Saul patří k prorokům?“ (1 Sam 10,11; B21)

Ano, i na otrocky a otrokyně vyliji svého Ducha v oněch dnech.“ (Joel 3,1-2; B21) Prorokování je tedy projevem (nebo darem) Ducha, který se může objevit v životě každého člověka. Apoštol Pavel dokonale povzbuzuje věřící, aby horlivě usilovali o duchovní dary a z nich pak především o dar prorocství: „Následujte lásku, horlete po duchovních darech, nejvíce však, abyste prorokovali.“ (1 Kor 14,1, B21)

Prorokování v období Nové smlouvy

V letničně - charismatickém hnutí však docházelo a mnohdy stále dochází k zásadnímu nepochopení a častému zneužívání prorokování. Snad žádná jiná oblasť duchovní služby není tak otvorená různým subjektívním vlivům lidské psy-

Dar prorocství se může projevit u každého Duchem Svatým naplněného křesťana.

V Nové smlouvě nastala ohledně prorokování jistá, zcela zásadní změna. Prorokování samo není omezeno na prorocký úrad, ale dar prorocství se může projevit u každého Duchem Svatým naplněného křesťana. Prorok Joel predpovedal letniční události nasledujúcimi slovami: „Na všechny lidi pak vyliji svého Ducha a vaši synové i dcery budou prorokovat; vaši starci budou mít sny a vaši mladíci vidat vidění.“

chiky jako právě prorokování. Velice lehce při ní může docházet k nežádúcim ovlivňováním lidí, k manipulácii a k jevum, ktoré se někdy nazývajú „charismatickým čarovaním“. Je proto veľmi dôležité, aby som si vysvětlili podstatu prorocství v období Nové smlouvy, v období cirkve. Apoštol Pavel se mu podrobne venuje ve 14. kapitole 1. Korintským. V tomto textu porovnáva význam a pôsobení daru

prorokování s darem jazyků, kterému se budeme v tomto článku věnovat později. Najdeme zde několik důležitých principů, které vymezují prorokování v církvi proti prorokování ve Staré smlouvě. Už se nejedná o ohlašování Hospodinovy vůle a jeho sdělení Božím lidu, ale o slova, která mají budovat církev a jednotlivce v jejich duchovním životě. Nejde o nová duchovní zjevení, ale o výroky, které pomáhají věřícím v následování Krista.

1. Prorocství buduje církev. „Kdo prorokuje, buduje církev.“ (1Kor 14,4; ČSP) Smyslem prorockého poselství, proneseného skrze inspiraci Ducha Svatého, je jednoznačně budování sboru. Po skutečném prorocství nikdy nezůstane zlá atmosféra, nedojde k napětí ani rozdělení ve sboru. Právě naopak, prorocká slova mají církev posunout dopředu, nadchnout pro Boží dílo. Nejde o nějaká nová zjevení, ale o připomínání a vysvětlování starých dobrých pravd Božího slova ve světle konkrétní situace, které církev čelí. Taková prorocství většinou pronášejí Boží služebníci, zodpovědní za dané sbory a lidé, kteří jsou osvědčenými a uznávanými „dary služebnosti“. (Ef 4,11)

2. Prorocství je srozumitelné. Na rozdíl od mluvení v nových jazycích, které je rovněž duchovním darem a samo o sobě je nesrozumitelné, se prorokování má vyznačovat jednoznačností a srozumitelností. „A pokud polnice vydá nezřetelný zvuk, kdo se bude chystat do boje?“ (1Kor 14,8; ČSP) Novozákonní prorocství není mystickým blábolním plným nesrozumitelných odkazů a alegorií. Má být jednoznačné, srozumitelné a pochopitelné.

3. Prorocství je vždy v souladu s Božím Slovem

Prorocství nikdy nemůže přinést nějaké nové učení. Už od časů reformace platí, že Písmo je jediným spolehlivým měřítkem pravdy, a proto by mu měla být všechna prorocství podřízena. Zároveň platí, že k Písmu je zakázáno cokoli přidávat a cokoli z něj ubírat. (Zj 22,18-19)

4. Prorocství buduje člověka „Kdo však prorokuje, mluví lidem k budování, povzbuzení a útěše.“ (1Kor 14,3; ČSP) Prorocství nebuduje pouze církev, ale také životy jednotlivců. Pokud je ovocem prorocství zmatek a nejistota, protože člověk, kterému bylo prorokováno si nedokáže vysvětlit, co mu vlastně Bůh chtěl skrze daného bratra či sestru říci, potom je něco v nepořádku. Přirozenou reakcí na prorocství od Boha

je posílení v odhodlání následovat Pána, případně rozhodnutí korigovat svůj život. Řečeno jinými slovy prorocství by mělo údy Kristova těla činit efektivnějšími, schopnými lépe sloužit Pánu.

5. Prorocství povzbuzuje Řecké slovo *paraklésis* (povzbuzení), které nacházíme v 1Kor 14,3 v souvislosti s prorocstvím je slovem poměrně širokého významu. Biblický učitel Derek Prince navrhuje více možností překladu významu tohoto slova: Povzbudit, napomenat, stimulovat, varovat a také roznítit. Povzbuzení v sobě může obsahovat vážná varování a dokonce napomenutí, ale neobsahuje odsouzení. Toto je velmi důležitý parametr při posuzování důvěryhodnosti prorocství.

6. Prorocství přináší útěchu Lidé se mohou nacházet v různých složitých životních situacích a zažívat velmi těžké chvíle. Právě proto Bůh vkládá do úst svých služebníků slova potěšení, může to nastat při pastorační službě anebo jednoduše, když pastor během kázání řekne věci, které někomu přinesou útěchu a pomohou mu. V souvislosti s posledními třemi body tohoto seznamu stojí za to napsat, která prorocství rozhodně nejsou od Boha. Jsou to ta, která v posluchačích vyvolají zmatek a pocit odsouzení. Takové prorokování slouží spíše záměrům ďábla než Božím záměrům.

7. Důvěryhodnost prorockého slova je přímo úměrná osobním kvalitám toho, kdo je sděluje

Je pravdou, že Bůh si může použít kohokoli, ale zároveň platí, že duchovní stav prorokujícího je pro důvěryhodnost poselství, které nám přináší, klíčovou věcí. Skutečně není jedno, kdo k nám mluví „v Hospodinově jménu“. Velmi důležité je ovoce života takového člověka. Není jedno, zda nám prorokuje pastor něklikatiscového sboru nebo člověk, jehož život je neuspořádaný a pouze má pocit, že k němu hovoří Bůh. V církvi se někdy ob-

nutkání někomu něco říci, ale platí při něm princip, že „*Duchové proroků se podřizují prorokům, neboť Bůh není Bohem zmatku, nýbrž Bohem pokoje.*“ (1Kor 14,32-33; ČSP)

Dar prorocství a úřad proroka

V církvi Nové smlouvy se dar prorocství může projevit u každého duchem naplněného křesťana, to však z nikoho ještě nečiní proroka. I v tomto období existuje úřad proroka, který je uveden mezi pěti „dary služebnosti“. Tento úřad je velmi výjimečný a stále ještě čeká na svou obnovu v církvi. Proroci by měli být výjimeční lidé, známí svou bezúhonností, v jejichž službě má prorocký dar dominantní postavení. Prorocství takových lidí mají vysokou míru důvěryhodnosti, ale i ona by měla být stejně jako všechna ostatní prorocství rozsuzována. (1 Kor 14,29) Při rozsuzování pravosti prorocství by se měla uplatnit výše popsaná kritéria. Důležitým faktorem zůstává také, jestli se daná prorocství naplnila či nikoli.

Dar jazyků

Mluvení v jazycích, řecky *glossolalia*, je typickým fenoménem pro letničně-charismatické hnutí, které se zrodilo na přelomu 19. a 20. století, kdy se tento dar v masivní míře obnovil v církvi. Lidé začali zažívat naplnění Duchem Svatým, kterého průvodním projevem bylo hovoření v jazycích a prorokování, stejně jako je to popisováno v biblické knize Skutky apoštolů. (Sk 2; 8; 9; 10) Toto hnutí vedlo ke vzniku několika velkých letničních denominací, z nichž nejznámější jsou Assemblies of God a Church of God. Později se letniční oheň rozšířil i do jiných denominací, ve kterých vznikala různá obnovená charismatická hnutí a ve velké míře také množství nezávislých nenedenomináčních charismatických sborů a kongregací po celém světě, které dnes udávají tón celosvětovému letničně-charismatickému hnutí.

 Prorocství slouží především k budování, povzbuzení a útěše.

jeví lidé s nutkavou touhou každému prorokovat a odevzdat mu slovo od Pána. To je v přímém rozporu s požadavkem apoštola Pavla, že „*ve všem má panovat slušnost a pořádek.*“ (1 Kor 14,40) Dar prorocství se neprojevuje jako neodolatelné

Mluvení v jazycích je schopnost člověka používat v modlitbě jemu neznámý jazyk. Podle Bible může jít o srozumitelný pozemský jazyk, nebo o jazyk andělský. (Sk 2,11; 1Kor 13,1) Není to zmatené blábolení v transu, jak se to někteří

pokoušejí interpretovat, ale mluvení při kterém Duch Svatý vede a inspiruje projev našich úst. Porozumění modlitbě v jazycích zprostředkovává dar výkladu jazyků, o kterém pojednáme v závěru tohoto článku. Mluvení v jazycích je podle 16. kapitoly Markova evangelia jedním ze znamení, doprovázejících věřící při kázání evangelia a má několik základních funkcí, které si stručně popíšeme.

1. Jazyky slouží k osobnímu duchovnímu budování „Kdo mluví jazykem, buduje sám sebe...“ (1 Kor 14,4; ČSP) Tato slova napsal apoštol Pavel, když chtěl zdůraznit rozdíl mezi prorokováním, které buduje církev a jazyky, které slouží výhradně na osobní budování věřícího. Modlitba v jazycích je aktivita, která se přímo dotýká lidského ducha a jeho komunikace s Bohem. Tato komunikace člověka duchovně velmi posiluje a to zejména tehdy, dochází-li k ní pravidelně. Pavel se v tomto ohledu „pochlubil“: „*Děkuji Bohu, že mluvím v jazycích více než vy všichni...*“ (1 Kor 14,18; B21)

Judova epištola nám naznačuje, že také existuje souvislost mezi modlitbou v jazycích a vírou: „*Vy však, milovaní, budujte se ve své nejsvětější víře, modlete se v Duchu Svatém...*“ (Jud 20; ČSP) Proto, když přemýšlíme nad Božím slovem a budujeme se ve víře, je velice dobré a účinné přidat k tomuto rozjímání modlitbu v jazycích.

2. Modlitba v jazycích je vždy v souladu s Boží vůlí Křesťané někdy nevědí, jak se za nějakou věc správně modlit. Jazyky jsou zde vítanou pomocí. Náš duch, naplněný Duchem Svatým se modlí a přimlouvá přesně podle Boží vůle a vždy tím správným způsobem. Pavel o tom píše: „*A stejně tak i Duch se spolu s námi ujímá naší slabosti. Vždyť my nevíme, jak a za co se máme modlit, ale sám ten Duch se za nás přimlouvá vzdechy, které nelze vyjádřit slovy. A ten, který zkoumá srdce, ví, jaké je myšlení Ducha, totiž že se podle Boha přimlouvá za svaté.*“ (Ř 8,26-27; ČSP)

3. Modlitba v jazycích přináší duchovní odpočinutí a občerstvení „Proto nesrozumitelnou řečí a cizím jazykem promluví k tomuto lidu ten, který mu říkal: Zde je místo odpočinutí, nechte odpočinout znaveného, zde je místo míru! Nechtěli však slyšet.“ (Iz 28,11-12; ČEP) Tato slova z Izajášova prorocství jsou jedním z mála starosmluvních míst, která hovoří o modlitbě v jazycích. K tomuto výkladu se připojuje i apoštol Pavel

ve svém „pojednání o jazycích a prorocství“. (1 Kor 14,21) Duchovní odpočinutí a upokojení je jednou z funkcí modlitby v jazycích. Duchovní odpočinek a regenerace není jediným důsledkem mluvení v jazycích. Ježíš mluví v souvislosti s naplněním Duchem Svatým o řekách živé vody, které přinesou věřícím občerstvení: „*Kdo věří ve mne, jak praví Písmo, řeky živé vody poplynou z jeho nitra! To řekl o Duchu, kterého měli přijmout ti, kteří v něho uvěřili...*“ (J 7,38-39; ČSP)

4. Jazyky jsou jedním z nástrojů chvály a uctívání Během modlitby v jazycích nemusí jít pouze o přímou modlitbu, nebo prohlášení tajemných Božích pravd. V jazycích můžeme i zpívat a uctívat Boha. I tady platí stejný princip, jako při modlitbě. Duchem Svatým inspirovaná

 Mluvení v jazycích je typickým fenoménem pro letničně-charismatické hnutí.

chvála v jazycích se povznáší nad omezení lidské mysli (která je v tu chvíli „bez užitku“ - 1 Kor 14,14) a uctívání, které je dokonale v souladu s Boží vůlí - uctívání „v duchu a v pravdě“. Oba způsoby modlitby a uctívání mají místo v duchovním životě křesťana: „*Co tedy? Budu se modlit duchem, ale budu se modlit i myslí; budu zpívat chvály duchem, ale budu zpívat chvály i myslí.*“ (1 Kor 14,15; ČSP)

5. Mluvení v jazycích nám pomáhá ovládnout náš jazyk Poslední funkcí mluvení v jazycích, kterou chceme zdůraznit, je schopnost zkrotit, očistit a posvětit náš jazyk. Podle apoštola Jakuba zkrocení jazyka není v lidských silách: „*...ale jazyk neumí zkrotit nikdo z lidí. Je to nepokojné zlo, plné smrtelného jedu.*“ (Jk 3,8; ČSP) Když odevzdáme svůj jazyk Duchu Svatému a často se modlíme v jazycích, máme jedinečnou šanci ho zkrotit a posvětit. Člověk, který nehřeší jazykem, je podle Jakuba „dokonalým mužem“. (Jk 3,2) K této dokonalosti nám dopomůže Duch Svatý.

Mluvení v jazycích je velmi užitečným darem, který vede k bližšímu a intenzivnějšímu společenství s Bohem a je k dispozici každému věřícímu, který po něm zatouží. Kdokoli prosí Otce o Ducha Svatého, bude vyslyšen. (Lk 11,5-13)

Dar výkladu jazyků

O tomto daru je toho v Písmu napsáno asi nejméně. Ze seznamu duchovních darů víme, že existuje a že pro službu ve shromáždění ho apoštol Pavel upřednostňuje spolu s prorokováním. Na rozdíl od mluvení jazyky je totiž výklad jazyků a prorocství lidem srozumitelné a budují církev.

Dar výkladu jazyků není schopnost rozumět neznámé řeči, ale je spíše spojen s duchovním zjevením, které umožní vykladači interpretovat obsah slov v jazycích. Tento dar často působí celkem „přirozeně“ a nenápadně. Mnozí křesťané, kteří jsou zvyklí modlit se v jazycích, jistě opakovaně zažili, že jim při modlitbě v jazycích za nějakou věc najednou spontánně přišla inspirace, jak se za danou věc modlit ve své rodné řeči. Podobný jev se může objevit i na společných modliteb-

ních setkáních, kde se věřící modlí v jazycích a někdo z nich opět spontánně pod vlivem inspirace Ducha Svatého vyloží obsah modlitby v jazycích. Podle Pavla by se každý, kdo se modlí v jazycích měl modlit za to, aby mohl také jazyky vykládat. (1 Kor 14,13)

Horlivě si žádejte duchovní dary

Co se týče duchovních darů, vybízí nás Písmo k tomu, abychom po nich horlivě toužili. Křesťan, jehož život se vyznačuje praktickým pěstováním společenství s Bohem, je přirozeným uživatelem duchovních darů. V předcházejících článcích jsme hovořili o tom, že duchovní dary, jsou spíše duchovními „projevy“, přirozenými důsledky přítomnosti Ducha Svatého v našich životech. Je správné po nich toužit stále více a více a zároveň si být vědomi usměrnění, které nám dává apoštol Pavel: „*A tak, moji bratři, horlivě se snažte prorokovat a nebraňte mluvit jazyky. Všechno at se děje slušně a spořádaně.*“ (1 Kor 14,39-40, ČSP)

Citované překlady Bible:
ČEP – Český ekumenický překlad
B21 – Bible, překlad 21. století
ČSP – Český studijní překlad

Posledný októbrový týždeň navštívili rôzne naše zbory a misijné skupiny v Čechách aj na Slovensku zahraniční rečníci hispánskeho pôvodu. Túto evangelizačnú kampaň sme usporiadali v spolupráci s našim dlhoročným priateľom pastorm Carlosom Jiménezm, ktorý v posledných rokoch už viackrát organizoval podobnú kampaň v Českej republike.

Pod záštitou Carlos Jiméneza Ministries navštívilo naše zbory celkom päť pastora. Štyria slúžili v zboroch Kresťanských spoločností a jeden v Slove života. Počas piatich dní navštívili takmer všetky naše zbory v Čechách aj na Slovensku. V 20 rôznych mestách prebehlo celkom 24 zhromaždení, počas ktorých sa rozhodlo pre nasledovanie Krista vyše 150 ľudí. Kampaň prebehla v nasledujúcich mestách: Žilina, Ostrava, Trenčín, Prievidza, Martin, Bratislava, Poprad, Humenné, Spišská Belá, Spišská Nová Ves, Liptovský Mikuláš, Liptovský Hrádok, Bardejov, Košice, Komárno, Banská Bystrica, Praha, Plzeň, Hradec Králové a Ústí nad Labem. České a slovenské zbory boli povzbudené kázaním bratov, ktorí k nám priniesli čerstvý latinskoamerický letničný oheň. Prinášame vám správu z cesty Juana Carlosa Jiméneza po českých zboroch a rozhovor s Rodolfom Beuttenmüllerom, ktorý navštívil slovenské a jeden český zbor.

Impressionante 2011

Juan Carlos Jiméneza posedmé v Čechách

Martin Petr

Jméno Jiméneza není v České republice nijak neznámé. V kresťanských kruhoch je naopak všeobecne znám príbeh Carlose Jiméneza, ktorý bol vydaný v knižnej podobe i v češtině pod názvom „Compañero Julian“ v roce 1999. Práve jemu položil Bůh již před mnoha lety naši zemi v samém středu Evropy na srdce. V minulém roce Carlos Jiméneza přijal pozvání do našich sborů na Slovensku a poté si na jedno mimořádné shromáždění „odskočil“ také do Prahy. I nyní se měl kampaň osobně zúčastnit, nicméně tentokrát mu to jeho zdravotní stav neumožnil. Byl však v každodenním kontaktu se svým synem Juanem Carlosem a i na dálku byla vnímat jeho podpora a veliký zájem o dění v „našich“ zemích.

Ve dnech 27. – 30. 10. 2011 se tak Juan Carlos věnoval po čtyři dny službě v našich sborech a skupinách v České republice. Evangelizační shromáždění s ním byla nejprve v Plzni, poté Hradci Králové a v neděli v Ústí nad Labem. Vrcholem celé kampaň bylo regionální shromáždění sborů a skupin v Praze na Novotného lávce v samém středu Prahy poblíž Karlova mostu. Evangelizace byla na všech místech vyjma Prahy pojata jako „léčení“, proto Juanovým cílem bylo vzbudit v lidech na základě Božího slova víru, aby při modlitbě přijali své uzdravení.

První návštěva Juana Carlose patřila západočeské metropoli **Plzni**. Zde strávil pastor Jiméneza nejvíce času a jeho dvou denní návštěva vyvrcholila povzbuzujícím shromážděním ve čtvrtek večer. Své vyučování prokládal mnoha svědectvími o uzdravení ze života. Na závěr se Juan Carlos modlil osobně za všechny nemocné, kteří přišli dopředu na výzvu. Jedna paní mohla okamžitě po modlitbě ohýbat koleno a „zmizela“ bolest. Po týdně jsme se dozvěděli, že další paní byla během

modlitby vysvobozena z cigaretové závislosti a od evangelizace nevykouřila už žádnou cigaretu. Byla i jiná svědectví o uzdravení, další lidé pak obnovili svůj vztah s Bohem. Dodnes dostáváme zprávy od lidí, jak se jich Bůh na tomto shromáždění dotkl a jak byli povzbuzeni ve své víře nebo uzdravení.

Další zastávkou na cestě po českých sborech byl v pátek večer **Hradec Králové**. Shromáždění se naplnilo lidmi očekávajícími, že Bůh bude skrze svého služebníka mocně jednat. Juan velmi temperamentním, pravým jihoamerickým způsobem kázal o moci v Kristově krvi. Na svých osobních zkušenostech povzbuzoval všechny k důvěře v Boží odpuštění pro každého, kdo se obrátí ke Kristu. Bůh dává člověku vždy šanci a vyslyší jeho modlitby. Když člověk vytrvá ve víře, tak jistě naplní svá zaslíbení. Všichni přítomní odcházeli povzbuzeni a naplněni Boží milostí.

Hlavní poselství sobotní dopolední „regionální“ bohoslužby v **Praze** bylo vrcholem pobytu Juana Carlose v Čechách. Hlavním tématem kázání bylo vyučování „Jak zasáhnout město!“ na základě míst ze Skutků apoštolů 18. a 19. kapitoly. Juan Carlos vícekrát zdůrazňoval skutečnost, že Praha je klíčem k celé České republice. Faktem je to, že historie Prahy je historií kulturní, od svého založení přes

„rudolfínskou dobu“ až po dnešek. Pastor Jiméneza mluvil prorocká slova o tom, jak bude tato služba probíhat, růst a slít a že k tomu je zapotřebí takových vedoucích, kteří jsou schopni změnit své město. Takových, kteří mají moc zasahovat a ovlivňovat město. Carlos postavil 4 základní principy, podmínky, jak je možné, aby město bylo změněno: **POMAZÁNÍ, VYUČOVÁNÍ, SLUŽBA a EVAKUACE ĎÁBLA**. Města musí být změněna skrze pomazání a moc Ducha Svatého.

Juan Carlos

Poslední zastávkou před odjezdem do Bratislavy bylo **Ústí nad Labem**. Zde povzbuzoval v neděli dopoledne Juan církev i přítomné nevěřící příběhem z Bible o uzdravení malomocného, kterého se Ježíš dotkl, i když tím z pohledu většiny lidí velice riskoval. Kdo neriskuje, tak také nic nedostane a ničeho nedosáhne. Bůh má touhu, aby si mohl žít jeden šťastný život. Veškeré naplnění, a to i vnitřních potřeb, může člověku dát jedině Bůh. Bůh pro nás chce vždy to nejlepší, a to se týká našeho zdraví i celého života. S tímto poselstvím s modlitbami za všechny přítomné se s námi pastor Juan Carlos Jiméneza

rozloučil. Mnozí přijali uzdravení úplné či částečné. Všichni byli povzbuzeni k dalšímu následování a životu s Bohem.

Nezbývá než říci *Adiós otra vez el próximo año Juan.*

25% Brazilčanov sú letniční kresťania

Rozhovor s pastorm a evanjelistom Rodolfom Beuttenmüllerom

Jedným z hostí októbrovej evangelizačnej kampaň bol Rodolfo Beuttenmüller, ktorý je známym brazílskym evanjelistom. Využili sme jeho prítomnosti na Slovensku a počas cesty na jedno zo zhromaždení sme ho požiadali o krátky rozhovor pre náš časopis.

Pastor Rodolfo, povedz nám niečo o svojom obrátení a vstupe do služby.

Pochádzam z kresťanskej rodiny. Moji rodičia a starí rodičia boli pastori, teda som vyrastal s evanjeliom. Už keď som bol malý, odovzdal som Bohu svoj život, dostal som povolanie a odvtedy som slúžil Pánovi. Vďaka Bohu, strávil som v cirkvi celých mojich 60 rokov. Je to pre mňa veľké požehnanie, Pán ma pomazal Svätým Duchom, dal mi povolanie pre kázanie evanjelia po svete a počas štyridsiatich rokov mojej aktívnej služby si ma použil na získanie tisícok a tisícok duší. Kázal som v 99-tich štátoch, mali sme konferencie, kde boli traja ľudia, aj konferencie, kde bolo sto tisíc ľudí. Je to vzrušujúce.

Aj keď si k nám pricestoval zo Spojených Štátov, vieme, že si Brazilčan. Mohol by si nám predstaviť Brazíliu, tamojších kresťanov a čo Boh teraz robí v Brazílii?

V Brazílii je veľké požehnanie a prebudenie. Tisíce cirkví sa obnovujú a denne vznikajú desiatky nových zborov po celom štáte. Brazília má skoro deväť miliónov štvorcových kilometrov, má dvesto miliónov obyvateľov, z čoho päťdesiat miliónov, čiže dvadsaťpäť percent sú znovuzrodení kresťania, väčšinou letniční. Sú tam veľké cirkvi, ľudia sa stretávajú v budovách pre päť, desať až dvadsaťtisíc ľudí a počas bohoslužieb sa tieto budovy vždy naplnia. Niektoré cirkvi majú bohoslužby každý deň, niektoré aj dve alebo tri za deň.

Boh robí veľké veci v Brazílii. Keď sa usporiada evanjelizačná kampaň na voľnom priestranstve, všetky miesta sú nakoniec príliš malé. Keď hľadáme miesto pre 100 000 ľudí, príde 160 000. Ľudia majú smäd po Bohu, chcú zažiť Boží dotyk a zázraky. Brazilčania sú veselí, skáču, kričia, tancujú, hľadajú spoločnosť s Bohom, ako sa len dá. Brazília je nádherný štát, v okolí

Hovoril si, že už tvoji starí rodičia boli pastori, takže pochádzaš z kresťanskej rodiny. Čo by si poradil kresťanským rodičom ohľadom výchovy svojich detí, aby sa z nich stali Boží služobníci?

Biblia hovorí, že rodičia majú svoje deti naučiť ceste, ktorou neskôr pôjdu. Biblia tiež hovorí, že deti sú požehnaním od Boha. Život je Božie slávne tajomstvo. Je to požehnanie. Boh ale chce, aby deti boli okrem požehnanie aj odmenou, náhradou pre rodičov. Keď sa dieťa, ktoré je požehnaním, naučí niečo pozitívne od rodičov, stane sa z neho pozitívna osoba s Božími hodnotami, s ľudskými hodnotami, s dobrou výchovou, dobrými biblickými princípmi. Takže, keď deti počúvajú a vidia dobré hodnoty, keď sú v nich vedené a disciplinované, aj vyrastú s týmito hodnotami. Pravdepodobne sa tieto hodnoty v nich budú prejavovať keď vyrastú, a v tomto my rodičia nachádzame potešenie a odmenu.

Deti môžeme pripodobniť k luku a šíp. Šíp nestrieľate hociak, ale najskôr si určíte, kam chcete, aby doletel, zameriate, a potom vystrelíte. Ak aj netrafíte presne do stredu terča, trafíte aspoň blízko. Znamená to, že musíte niekam nasmerovať svoje deti. Rodičia by nemali čakať, čo si povie dieťa, či chce ísť do cirkvi, alebo nie. Kam ide otec s mamou, tam nech ide aj dieťa. Je veľmi dôležité, aby deti chodili do zboru. Aby to pre nich nebol trest za zlé správanie, ale aby to bolo potešenie, radosť. Treba naučiť deti, že cirkev je dobré, príjemné, zdravé miesto, kde je požehnanie a radosť. Moje deti sa každý deň pýtajú: Ideme dnes do cirkvi? Tešia sa tam, lebo som ich naučil, že chodiť na bohoslužby je potešenie, je to čas, na ktorý čakáme celý týždeň, niečo dobré a príjemné. Keď toto naučíme svoje deti, bude iná naša rodina, naša cirkev, náš svet.

Ďakujeme pekne, nech Ťa Boh požehná.

Ďakujem, nech Boh požehná všetkých. Chcem poďakovať Bohu za povolanie, ktoré mi dal. Táto služba by však nebola možná bez finančnej pomoci pastora, priateľov a služobníkov, ktorí podporujú našu službu. Chcel by som vyzdvihnúť medzi všetkými troch, ktorí nám veľmi pomáhajú. Pastor Silas Malafaia s pastorom Marcosom Gregoriom z Brazílie a pastor David Rivera z Miami. Títo Boží muži nám pravidelne posielajú peniaze a umožňujú nám slúžiť Bohu po celom svete. Boh veľmi žehná tie cirkvi a tých ľudí, ktorí podporujú evanjelizáciu. Lebo jediný spôsob, ako svet spozná Boha, je kázanim evanjelia. Ďakujem. ■

Daniel Šobr, Lucia Žatková

Amazonky je úžasná panenská príroda, máme skoro desiatich kilometrov pláže. Je to tropický, veselý a energický štát.

Teraz Brazília prechádza dobrými časmi, časmi Božej priazne a po dlhom čase sa dostala z finančných ťažkostí. Počas mnohých rokov tu bola veľká chudoba a nízka životná úroveň, ale cirkev sa veľa modlila, pastori kázali a prorokovali požehnanie pre krajinu. Aj ja som počas štyridsaťročnej služby prorokoval pre každú jednu časť Brazílie finančné oslobodenie, otvorenie dverí, prosperitu a bohatstvo. A teraz sa to deje, je tu prosperita, bohatstvo, požehnanie, šťastie a finančný pokoj. Ja hovorím, že je to Božia odpoveď na modlitby, prorocká a prehlasovania duchovného víťazstva nad brazílskou zemou.

Minulý rok si kázal v Českej republike, teraz na Slovensku... aký máš dojem zo strednej Európy?

Navštívil som a poznám už takmer celú Európu. Špeciálne ma zaujali tieto postkomunistické štáty, lebo počas mnohých rokov im bolo odopierané evanjelium. Ľudia postrádali Božiu pravdu, zázraky, Boží dotyk, zaslúbenia a veľa trpeli. Toto sa však zmenilo posledných dvadsať rokov, kedy Boh začal používať ľudí, pastora z týchto krajín pre službu v ich vlastných štátoch. Všimol som si, že v Čechách aj na Slovensku cirkvi nečakajú na zahraničných evanjelistov, ale domáci pastori pracujú vlastnými rukami a silami a tí zahraniční ich len prídu povzbudiť. Toto je dobré, lebo robia všetko preto, aby zmenili svoj vlastný štát. Povzbudzujem vás, aby ste v tom pokračovali. Vy ste nádejou pre svoj štát, vy prijímate obnovenie od Boha a posúvate ho ďalej ľuďom vo svojom štáte. Ste kanálmi požehnanie pre tento štát a Boh si vás veľmi špeciálnym spôsobom používa.

Slúžiš Pánovi už veľa rokov. Máš nejaké životné poslanstvo, špeciálnu správu, ktorú najradšej kážeš?

Moja špeciálna správa, ktorú hovorím ľuďom po celom svete je, aby boli verní Bohu. Boh bol a je verný nám, a jedna z vecí, ktoré prinášajú radosť, pevnosť a istotu je vernosť Bohu. Cirkev nerastie len evanjelizovaním. Toto je samozrejme dobré, je to súčasť života cirkvi. Keď cirkev káže evanjelium, má život, keď nekáže, je chorá, má problémy s duchovným zdravím. Ale jednou z vecí, vďaka ktorým rastie cirkev, je vernosť. Keď si verný, ovplyvníš a povzbudíš ľudí, aby aj oni boli verní, oni ovplyvnia ďalších, a takto sa to násobí. Cirkev rastie, keď sa veriaci naučia byť verní Bohu. Podporovať cirkev, pastora, finančne prispievať, oslavovať Boha, mať vízie, modliť sa za nových ľudí, za cirkev. Takýto človek sa bude mať dobre, bude prosperovať, bude mať radosť, uvidí zázraky a takáto cirkev bude silná a zdravá. Vernosť je kľúč číslo jeden pre cirkev. Biblia hovorí, že ak budeme verní, aj Boh zostane verný nám.

Všetci spolu za Jeruzalem

Postrehy z konferencie konanej 30.10.2011 v Budapešti.

Roman Farkaš

Jeruzalem je večným a nedeliteľným hlavným mestom Izraela – deklarovali Parlamentní poslanci podporujúci Izrael, zoskupení do medzinárodnej nadácie IIAF.

Republikánsky poslanec Doug Lamborn – predseda energetického výboru USA, zhrnul hlavné poslanstvo takto:

„Jeruzalem je nedeliteľným hlavným mestom Izraela“ a žiadal o uznanie tohto stavu za celú nadáciu aj ostatné štáty. Izraelský poslanec Knesetu David Rotem považoval za zvláštne, že vlastne prečo sa vynorila rozprava o rozdelení Jeruzalema. Poukázal na skutočnosť, že mesto už tritisíc rokov obývajú židia a nezávisí od uznania, alebo neuznania tohto stavu inými štátmi. „Jeruzalem zostane hlavným mestom Izraela,“ uzavrel. To isté potvrdil aj James Lunney, konzervatívny poslanec kanadského parlamentu, ktorý vyzdvihol, že aj právne, historické a morálne dôvody podopierajú právo Izraela na Jeruzalem. Podčiarkol, že história židovstva na Strednom východe sa nezačala vznikom štátu v roku 1947, ale pred viac tisíc rokmi a nebrať do úvahy túto historickú skutočnosť by bola veľká chyba. Fínsky poslanec európskeho parlamentu Hannu Takkula vyhlásil, že „Budapeštianskym vyhlásením by sme chceli zaslať jasný odkaz medzinárodnému spoločenstvu čo sa týka štatútu Jeruzalema“. Potvrdil: „Je historickým faktom, že Jeruzalem bol vždy hlavným mestom židovského štátu a nikdy iný štát neformoval nároky pri vlastniť si ho.“

Na slávnostnom zhromaždení izraelský veľvyslanec Han Mor pochválil „pozitívnu

energiu“ a poďakoval sa za to, že izraelský štát nie je osamotený. Vyjadril svoju vďaku, že jeho krajina má priateľov v Maďarsku a aj vo svete, ktorí povedia terorizmu svoje nie a svoje áno za mier. Veľvyslanec prijal poďakovanie za vyjadrené gratulácie k desiatej Nobelovej cene Izraela za vedu a hovoril o tom, čo znamená v modernom svete biblické pomenovanie že „Izrael je fackou národov“.

Člen predsedníctva Európskeho parlamentu za Európsku koalíciu za Izrael podotkol, že Európa už raz potvrdila židovstvu čo znamená, keď zostane v tichosti, a práve preto nadišiel čas, aby pozdvihla svoj hlas za národ, od ktorého sme obdržali Božie slovo.

turistiky Izraela. Podľa názoru izraelského politika, Európska únia je spojená so židovstvom aj cez vedu, nielen cez Bibliu. Výzva je tá, aby sme pochopili otázky nebeského aj pozemského Jeruzalema.

Izraelský poslanec Ayoob Kara za stranu Likud upriamil pozornosť na to, že od dohody v Oslo sa dajú počuť dva hlasy z palestínskej strany: smerom na Západ hovoria pekne, no v arabčine už hovoria úplne iným tónom a veľakrát je počuť výzvu že „je treba všetko spraviť za islamizáciu Izraela“. Kara sa veľmi negatívne vyjadril o tzv. arabskej jari a vyslovil svoje presvedčenie, že najväčším nebezpečenstvom na Blízkom východe je arabský fundamentalizmus.

Jeruzalem je večným a nedeliteľným hlavným mestom Izraela.

Talianky senátor Lucio Malan člen parlamentného zhromaždenia NATO poukázal na to, že v poslednom čase Taliansko vážne podporovalo Izrael, ale židovský štát treba podporovať aj vo svetovej politike. Vyhlásil, že sa nemôžeme hýbať len v defenzíve, ale je potrebné vykonať proaktívne kroky. Podľa neho by bolo potrebné postaviť sa ráznejšie voči tým štátom, ktoré vyvolávajú nevráživosť voči židovstvu. Musíme bojovať za spravodlivosť. Hoci v dnešných dňoch sú v strede pozornosti hospodárske otázky, ale horšie od nedostatku peňazí je nedostatok spravodlivosti – zhrnul senátor.

„Preto sme tu, aby sme spevnili most medzi kresťanmi a židmi,“ začína svoje vystúpenie Benjamin Elon bývalý minister

Ján Dzeidzicak za poľskú stranu Právo a spravodlivosť vyhlásil, že celý svet sa musí zastať Izraela, lebo keď stratíme Izrael, stratíme našu civilizáciu.

Kanadský poslanec James Lunney dodal, že priama reč je vždy dôležitá, aj keď na dnešné časy nie je príliš charakteristická. Je dôležité stávanie mostov medzi národami a treba byť za rozhovory v otázkach izraelsko-palestínskych vzťahov a netreba podporovať jednostranné palestínske návrhy.

Predseda Kresťansko-demokratickej strany z Južnej Afriky Keneth Meshoe (ktorý je pomocným pastorom R. Bonnkeho) ho doplnil, že je nemožné zhodnúť sa v otázkach dvoch štátov, kým Palestína neuzná Izrael. ■

Danielle in the Lions' Den / Gustave Doré

Dotyk z neba

Biblia je plná toho, ako Boh prejavuje svoju moc citeľným spôsobom

Peter Gammons

Mnohí z nás už boli na zhromaždeniach a videli, ako ľudia, za ktorých sa služobníci modlili, pokojne padajú na zem. Pokiaľ to bol pre vás nový jav, pravdepodobne ste si pomysleli: „Čo sa im stalo? Ktovie či sú v poriadku.“ Po tom, ako ste ďalej pozorovali, čo sa deje, ste tých istých ľudí videli ako žiaria od radosti, ako keby sa udialo niečo neuveriteľné. Tento článok bol napísaný s cieľom objasniť jav „padania pod mocou Ducha“ alebo „odpočinku v Duchu“, ako ho niektorí radšej nazývajú, s odôvodnením, že „padanie“ nie je ideálny výraz pre taký nádherný Boží dotyk. Tieto riadky píšem, aby som vyplnil medzeru vo vyučovaní na túto tému, na ktorú sa pozrieme z perspektívy Písma, ako aj z perspektívy cirkevných dejín. Jedna z vecí, ktoré uvidíme, je, že prejavy Božej moci nie sú ničím novým, ale sprevádzali väčšinu mocných hnutí Ducha Svätého v dejinách cirkvi. Boli to práve nevedomosť a nevera, ktoré tak často okradli

cirkev o takéto prejavy Božej moci. Mnohí veriaci vôbec neočakávajú, že by Boh urobil niečo nadprirodzené, ale sú prelaknutí a plní obáv, keď tak urobí! Pritom Biblia je plná toho, ako Boh prejavuje svoju moc citeľným spôsobom.

Prečo niektorí padajú na zem, keď sa za nich modlia?

Naše telá boli navrhnuté pre zem; preto, keď sa nebeský majestátny dotkne zeme a keď sa Boh dotkne človeka mocným spôsobom, jeho telo to nevie úplne obsiahnuť a často padá pod mocou Ducha Svätého. Je dobré, že keď odídeme k Pánovi, dostaneme nové, nebeské telá špeciálne navrhnuté pre nebo, lebo ináč by sme celú večnosť strávili poležiačky!

Je to nový jav?

Niektorí ľudia mylne považujú „odpočinok v Duchu Svätom“ za nový jav. To má

však ďaleko od pravdy. Mnohé spisy z obdobia mocných Božích hnutí takéto skúsenosti zaznamenali.

John Wesley

John Wesley, evanjelista z 18. storočia, zožal hojnú kritiku od seriózných cirkevníkov, lebo mnohí „klesali k zemi“ počas jeho zhromaždení, kým o iných sa zasa píše, že „ležali na zemi a nemohli vstať“. Keď sa to stalo na jeho zhromaždení po prvý raz, Wesley ešte kázal. Niektorí účastníci vykriekli: „Je to diabol!“ Iní zasa: „Je to Pán!“ Wesley odpovedal: „Neviem, ale keď sa z toho tá žena preberie, ten, čo to spravil, za to zožne slávu.“ Wesley nepokračoval v kázaní, ale čakal 45 minút, kým sa dotyčná žena začala hýbať. Prvé slová, čo povedala, boli: „Chvála Pánovi! Sláva Bohu!“ „Je to Pán, je to Pán!“ zvolal Wesley, keď ďalej popisovala svoje stretnutie s Pánom.

Wesley pripisoval nadprirodzeným prejavom takú dôležitosť, že jeden z jeho

kolegov, John Cennick, sa zmieňuje, že „keď nikto nebol 'rozrušený', často sa modlil: 'Pane, kde sú tvoje divy a znamená?' Wesley vo svojom denníku spomenul, ako sa raz dozvedel, že James Watson, známy odpadlík, bol prítomný na jeho zhromaždení. Wesley zavola: „Je tu James Watson? Ak áno, ukáž svoju moc, Pane!“ V tom momente James Watson padol na zem ako kameň.

George Whitfield

Počas služby Georga Whitfielda, Wesleyho súčasníka, boli časté zmienky o ľuďoch, ktorí padali pod mocou Ducha „ležiac na zemi“, zatiaľ čo iní zasa „odpadli rovno priateľom do náručia“. Podľa mnohých historikov zohral Whitefield spomedzi kazateľov Veľkého prebudenia pravdepodobne najdôležitejšiu úlohu v tom, ako sa ľudia obracali ku Kristovi ako aj v šírení evanjelíkálnej viery. A podobne, ako to bolo u Wesleyho, aj jeho služba bola charakteristická týmto javom.

Pri istej príležitosti v Court House Square v Bostone, v štáte Massachusetts, Whitfield povedal dvom mladým mužom, ktorí sa práve vyšplhali na strom: „Vy tam, priatelia, zídte dole z tých stromov, lebo keď začnem kázať, príde na vás Božia moc a spadnete.“ Napokon zišli a netrvalo dlho, kým ľudia začali padať po celom Square.

Whitfieldovo prvé osobné stretnutie s padaním pod Božou mocou je celkom úsmevné. Ešte v skorých začiatkoch svojej služby, keď spolupracoval v Anglicku s Johnom Wesleyom a ľudia začali padať, Whitfield v liste Wesleymu vyjadril svoj nesúhlas slovami: „Nemôžem považovať za správne, že tak povzbudzujes tieto kŕčce, v ktorých sa ľudia zmietajú počas tvojej služby.“ Whitfield taktiež konfrontoval

na smrť, druhí zalamovali rukami, ďalší ležali na zemi, iní zasa odpadávali priateľom rovno do rúk.“

Jonathan Edwards

Jonathan Edwards opísal Whitefieldovu návštevu vo svojom domovskom meste Northampton, v štáte Massachusetts, vo svojich *Listoch o prebudení*: „Celá miestnosť bola plná výkrikov, odpadávania a podobných vecí. Ostatní ľudia z iných častí mesta o tom počuli a prišli na zhromaždenie. To čo videli a počuli, sa ich mocne dotýkalo, takže mnohí z nich boli premožení podobným spôsobom. A po-

„Odpočinok v Duchu Svätom“ je výsledkom toho, že Božia sláva sa citeľne prejavila.

kračovalo to ešte niekoľko hodín – čas modlitby, spevu, duchovných rád a rozborov. Zmienené stretnutie malo zjavne silný, pozitívny účinok na viacerých zúčastnených ako aj všeobecne na stav zbožnosti v meste.“

Po Whitfieldovej návšteve sa tie isté účinky začali viacej vyskytovať aj v Edwardsovej vlastnej službe a na ďalší rok, keď kázal istým mladým ľuďom, mnohí „odpadávali“. Niektorých zúčastnených Božia moc tak zasiahla, že neboli schopní odísť domov po vlastných a museli stráviť noc tam, kde boli.

Je zaujímavé, že *Dejiny kresťanstva*, ôsmy zväzok, opisujú Edwardsa, človeka, ktorý často vidával, ako ľudia padajú pod Božou mocou, ako najväčšieho amerického

Počas služby Georga Whitfielda boli časté zmienky o ľuďoch, ktorí padali pod mocou Ducha „ležiac na zemi“...

Wesleyho osobne. Ironicky pôsobí, že keď sám Whitfield kázal na druhý deň, štyria ľudia takmer naraz padli v jeho blízkosti. Wesley mu s humorom odpísal: „Verím, že budeme všetci zhovievaví voči Bohu, nech môže konať svoje dielo takým spôsobom, ako sa mu to páči.“

Kým začal slúžiť po Amerike, Whitfieldovo kázanie úplne bežne doprevádzal jav odpočinku v Duchu Svätom. Pramene hovoria: „Niektorí padali bleďi

teológa. Medzi ďalších priekopníkov, ktorí bežne vidávali tento jav počas svojej služby boli D.L. Moody, Evan Roberts, Smith Wigglesworth a Peter Cartwright. Sčasti kvôli tejto skúsenosti dostali Kvakeri svoju prezývku (angl. Quakers, od slova „quake“, triasť sa). Jedna písomná zmienka hovorí: „Počas jedného zhromaždenia nemenej ako tisíc ľudí padlo na zem, ležiac zjavne bez vedomia či pohybu. Ani na chvíľu nebola podlaha menej ako spolovice plná.“

Cane Ridge

Ako to už často býva, kresťania zvlažneli po odchode predošlej generácie, čím vlastne vydláždili cestu pre ďalšie veľké vyliatie Ducha, zvané „Druhé veľké prebudenie“, ktoré začalo okolo roku 1799. Mnohí kazatelia cestovali na miesta s tým najväčším bezprávnym ďalekého Západu, kde utekali vrahovia, zloději a povesní lúpežníci, aby ušli jurisdikcii Východného pobrežia. Bolo to práve tam, kde sa odohralo slávne stanové zhromaždenie v Cane Ridge, v štáte Tennessee. Tejto stanovnej kampane sa zúčastnil dav, ktorý sa rôzne odhaduje na 10 až 20 tisíc ľudí. Aby sme lepšie pochopili, aký to bol vlastne

zázrak, musíme si uvedomiť, že najväčšie mesto v Kentucky malo vtedy menej ako 1800 obyvateľov. Plač a „mdloby“, ako to vtedy často nazývali, boli v Cane Ridge úplne bežnou záležitosťou. Istý presbyteriánsky kazateľ napočítal 3000 ľudí, ktorí v tom istom čase ležali na zemi. Ďalší pozorovateľ, Charles Johnson, vo svojej knihe *Pohraničné stanové zhromaždenie*, popisuje: „Raz som videl, ako naraz padlo najmenej päťsto ľudí, ako keby sa na nich spustila paľba z päťsto zbraní.“

Väčšina súdobých klerikov s týmito zhromaždeniami nesúhlasila a považovali ich za emocionálne vzbĺknutia. Boli to však práve tieto prebudenecké stretnutia, ktoré veľkým dielom prispeli k tomu, aby kresťanstvo v Amerike prežilo a naďalej prekvitalo.

Charles Finney

Charles Finney, slávny protestantský kazateľ a triezvy muž, ktorý sa vyhýbal nevhodným emóciám, videl stovky ľudí padnúť pod mocou Ducha. Keď kázal, mnohí dokonca padali zo stoličiek. V meste Utica, v štáte New York, sa to na jednom zhromaždení prihodilo štyristo ľuďom!

To mi pripomína jednu z bohoslužieb v období, keď som začínal slúžiť. Pastor ma vopred varoval: „Nesúhlasím s týmto padaním pod mocou Ducha Svätého, takže ti dovoľím modliť sa za ľudí len pod podmienkou, že pri tom budú sedieť.“ On si myslel, že to vyrieši jeho dilemu, ale

Božia moc v ten večer zostúpila tak silno, že ľudia padali zo svojich stoličiek na všetky strany.

V súvislosti s podobnými javmi na svojich zhromaždeniach došiel Finney k nasledovnému záveru: „V každom období dejín cirkvi vidíme prípady, kedy ľudia zažili také jasné prejavy Božej pravdy, že úplne premohli ich fyzickú silu. Toto sa zjavne stalo aj Danielovi. Odpadol a nevládal sa postaviť. Saul z Tarzu bol premožený žiarou slávy, ktorá ho obklopovala. Závoj je odňatý z mysle a pravdu vidno práve tak, ako ju máme vidieť, keď duch opustí telo. Niet sa teda čo čudovať, že Božia moc vtedy premôže telo.“

Väčšina prebudení v minulosti bola charakteristická tým, že ľudia padali. Práve tieto prejavy poštvali anglikánskych klerikov proti Wesleymu. V istom (veľmi reálnom) zmysle sa Metodizmus „zrodil na vlastnom chrte“. Mnohé z týchto dramatických prejavov Božej moci viedli k tomu, že sa v anglicky hovoriacich krajinách mnohí obrátili ku Kristovi, a tak sa stali neoddeliteľnou súčasťou nášho duchovného dedičstva. Psychiater John White sa vyjadril, že „ak nástojíme na tom, že prebudenie musí byť decentné a upravené, automaticky si zastierame zrak pred väčšinou prebudení“.

Veľké prebudenia v minulosti boli doprevádzané nezvyčajnými nadprirodzenými prejavmi (a odporujúcimi cirkevnými vodcami, ktorí stáli bokom a kritizovali). Až príliš často to bola túžba po dôstojnosti, ktorá umŕtvila tieto hnutia. Človek sa niekedy čuduje pri pomyslení na Ježišovu službu, či by dnes nášho Pána v mnohých zboroch radšej nepožiadali, aby odišiel, keby sa diali veci ako vtedy, keď démon zalomcoval s človekom a s veľkým krikom z neho vyšiel (Mk 1,26).

Tak veľmi sme si zvykli Bohu organizovať bohoslužby, kde sa nedeje nič nadprirodzené, že mnohí kresťania sa zľaknú, keď sa Boh začne naozaj hýbať. Avšak v Novej zmluve, nielenže ľudia padali, keď Boh prejavil svoju prítomnosť, ale aj steny sa triasli! (Sk 4,3) Pre ranú cirkev by boli šokujúce a čudné práve tie hodinové, predvídateľné, nudné bohoslužby!

Vo svojej knihe *Premožený Duchom* došiel Francis MacNutt k záveru: „Zdá sa, že kázanie v protestantskej cirkvi, ktoré malo ten najhlbší a najtrvácnejší účinok v Anglicku ako aj v Spojených štátoch, bolo taktiež doprevádzané tým, že poslucháči boli premožení mocou Ducha. Najvýznamnejší kazatelia v anglicky hovoriacich krajinách od polovice osemnásteho storočia do konca devätnásteho storočia bežne dosvedčovali, že na ich zhromaždeniach ľudia padali pod Božou mocou. Medzi anglikánmi to bol John Wesley, medzi

metodistami George Whitfield a Francis Asbury, medzi kongregacionistami Jonathan Edwards, medzi presbyteriánmi Charles Finney a Barton Stone a, samozrejme, viacerí kvakeri.“

Nezabudnite, že prvé obvinenie, ktoré si raná cirkev vyslúžila bolo, že sú „opití“. Ako často sa nám dostáva takýchto obvinení zo sveta? Nie je v nás túžba vrátiť sa dvesto rokov do minulosti, keď metodistickí cirkevní vodcovia tvrdili, že ak poslucháči padli na zem počas kázania metodistického evanjelistu, bolo to najlepšie znamenie toho, že onen evanjelista bol povoláný do služby biskupa?

Odpočívať v Duchu Svätom znamená byť premožený Božou prítomnosťou a odlišuje sa od:

1. Biblických príbehov o ľuďoch, ktorými hádzali démoni počas služby vyslobodenia, ako sa to často dialo počas Ježišovej služby (napr. Mk 9,14-15). V tomto prípade išlo o dôsledok stretu Božej moci a moci temnoty.
2. Padnutia na tvár pod ťarchou ťažkého bremena, ako napríklad, keď Ježiš padol na tvár v naliehavej modlitbe v Getsemanskej záhrade (Mt 26,36-39). Keď niekto naozaj „odpočívá v Duchu Svätom“, je to preňho nádherná a uvoľňujúca skúsenosť (čo naznačuje aj samotné slovo „odpočinok“). Nie je to odpadnutie ani strata vedomia; títo ľudia sú skôr premožení Božou prítomnosťou a slávou.
3. Dobrovoľného padnutia na tvár (Lk 17,16; Mt 17,6). Toto sa deje vtedy, keď z vlastnej vôle padneme na kolena alebo na tvár pred Bohom v uctievaní či modlitbe, čo je odozva človeka Bohu.
4. Prípadov súdu, ako v prípade Ananiáša a Zafiry, ktorým Boh vzal život, lebo sa pokúšali oklamať Ducha Svätého (Sk 5,1-11).

Je to biblické?

Hoci sa výraz „odpočinok v Duchu Svätom“ nenachádza priamo v Písme, skúsenosť, ktorú predstavuje, tam určite nachádzame. Daniel píše o tom, že v ňom nebolo sily a prišiel naňho tak hlboký spánok, že, keď sa ho Pán dotkol, padol. Saul, neskôr apoštol Pavol, padol na zem, keď sa stretol

s Pánom na ceste do Damašku (Sk 9,14; 26,14). Presne to isté sa stalo Ezechieli, keď videl Hospodinovu slávu (Ez 1,28). Aj apoštol Ján padol ako mŕtvy (Zj 1,1-17).

Jeden z najpozoruhodnejších príbehov v Písme zachytáva, ako vojaci, ktorí prišli zajať Ježiša v Getsemanskej záhrade (Jn 18,5-6), oznámili, že hľadajú „Ježiša Nazaretského“ a on odpovedal „JA SOM“. Niektoré preklady pridávajú „to“, ale slovo „to“ je v kurzíve a nenachádza sa v pôvodnom gréckom texte. Grécke „egó eimí“ je dôrazné – „Ja, Ja som“. Je to grécky ekvivalent hebrejského Božieho mena „JHVH“. Ježiš ho používal pri opise Božieho charakteru (Ja som chlieb života; Ja som cesta, pravda a život; Ja som dobrý pastier; Ja som brána).

Keď vyslovil tie slová, na zlomok sekundy sa Kristovo božstvo, ktoré bolo do veľkej miery počas jeho pozemského života skryté, otvorene vyjavovalo a táto skupina silných rímskych vojakov, chrámova stráž a židovskí náboženskí vodcovia „spadli na zem“ pod mocou slov, ktoré vyšli z jeho úst. Viete si predstaviť ten pohľad, keď sa zbierali zo zeme? Viem si predstaviť, ako sa ten, čo viedol tú skupinu, oprašoval a hovoril ostatným: „Neopoväzajte sa to nikomu povedať!“

Niektorí na to možno povedia: „Ale to sa stalo v Ježišovej prítomnosti.“ Áno, ale Ježiš povedal: „Lebo kde sú dvaja alebo traja zhromaždení v mojom mene, tam som i ja v ich strede.“ (Mt 18,20) Keď ľudia padli v Ježišovej prítomnosti vtedy, prečo by nemali teraz?

Zjavná Božia sláva

„Odpčinok v Duchu Svätom“ je výsledkom toho, že Božia sláva sa citeľne prejavila. Na jednom zhromaždení, kde som kázal, bola Božia moc tak evidentná, že všetci prítomní padli na zem bez toho, aby som sa ich ja alebo ktokoľvek iný dotkol. Na inom zhromaždení som sa zasa modlil za prvú osobu stojacu v dlhom rade na modlitbu, načo celý rad padol ako domino. Mimochoodom, nikdy predtým som v tých zboroch nekázal a podobné javy tam neboli na dennom poriadku. „Odpčinok v Duchu Svätom“ je znamením intenzity prítomnej Božej moci a často je doprevádzaný mocou uzdraviť chorých a vyslobodiť poviazaných.

Mohlo by to byť len psychicky podmienené?

Samozrejme, že je to možné – tak ako s každou inou skúsenosťou. To však

nevyvracia skutočnosť, že mnohí v Biblii, v dejinách cirkvi a dokonca aj dnes skutočne okúsili tento ozajstný Boží dotyk. Mnohé zbory, tu ako aj zahraničí, kde sa to stalo, nikdy predtým nič také nevideli ani nepočuli. V skutočnosti práve preto píšem tieto riadky, lebo väčšina ľudí, ktorí padli pod mocou Ducha na mojich zhromaždeniach, sa s tým nikdy nestretli, nie to ešte aby skúsenosť vyvolávali autosugesciou! Tí, ktorí padli pod Božou mocou na mojich zhromaždeniach, pochádzali z rôznych pozadí a životných ciest a mali ďaleko od ľahko manipulovateľných typov – sú medzi nimi doktori, zdravotné

Kým odpadnutie je nepríjemné, odpočinok v Duchu Svätom je jedna z najúžasnejších skúseností na tejto strane neba.

sestry, kazatelia, farári, skeptici aj neveriaci, seriózni anglickí džentlmeni, riaditelia spoločností, sociálni pracovníci, učitelia, vedci a major vo výslužbe!

Táto skúsenosť dokonca nie je obmedzená ani na akési „ohnivé“ zhromaždenia. Videl som, ako padali na zem ľudia, keď som s nimi hovoril o Kristovi na všetkých možných miestach, vrátane kuchyne a cintorína! Konkrétne v tom poslednom prípade som sa dosť obával, že niekto bude prechádzať cintorínom a myslieť si, že som dotýčanú postaršiu pani prepadol!

Pamätám si na jedno zhromaždenie, kde bola Božia prítomnosť tak evidentná, že pár, ktorý bol len tak na prechádzke, cítil, ako ich niečo ťahá do cirkvi a po skončení bohoslužby sa pýtali, čo sa deje. Keď som im povedal o Pánovi, spontánne zároveň spadli na zem pod Božou mocou. Keď vstali, s horlivosťou odovzdali svoje životy Kristovi a po tvári im stekali slzy radosti. Povedali mi o tom, ako už v minulosti počuli evanjelium, ale odmietli kresťanstvo s tým, že im chýbal „dôkaz“.

Podobá sa to odpadnutiu?

Hoci niektorí kresťanskí vodcovia v devätnástom storočí používali výraz „odpadnutie“ alebo „omdlenie“, tieto slová nepopisujú presne skutočnosť, aj keď to tak môže na prvý pohľad vyzerať. Po prvé, ľudia nestrácajú vedomie; naopak, hovoria o vyššom stave vedomia ako kedykoľvek predtým. Dotyčná osoba si zvyčajne naďalej uvedomuje, čo sa deje okolo, ale nevenuje tomu pozornosť.

Po druhé, na rozdiel od odpadnutia, človek vykazuje normálne fyzické známky života ako pulz a dýchanie. Zdôrazňujem,

že nejde ani o odpadnutie ani bezvedomie. Kým odpadnutie je nepríjemné, odpočinok v Duchu Svätom je jedna z najúžasnejších skúseností na tejto strane neba.

Charles Finney vo svojej knihe *Oheň prebudenia* píše: „Stretol som sa s mnohými prípadmi, kedy fyzická sila bola úplne premožená jasným porozumením nekonečne veľkých a hlbokých právd náboženstva. Na margo týchto prípadov hovorím, že nejde len o akési pochybné nadšenie, o ktorom som sa zmienil vo svojom predošlom liste. Lebo v týchto prípadoch sa nezdá, že by sa znehodnotil a pomiatol intelekt; naopak, myseľ je plná svetla. Doká-

rieky živej vody. Duch Svätý, ktorý v nás prebýva, môže prúdiť cez nás, aby sa dotkol životov iných ľudí. Keď sa toto deje, ľudia vedia, že sa ich dotkol sám Boh. Nikto vtedy nemôže povedať, že ich niekto stlačil k zemi. Len skúste sfúknuť k zemi stokilového muža!

Je zaujímavé, že to isté slovo, ktoré sa v Písme používa pre „ducha“ znamená aj „dych“. Pri stvorení Boh do človeka vdýchol dych života. Ohladom mŕtvych, suchých kostí v Ezechieli 37, prorokovi Boh povedal:

„A riekol mi: Prorokuj k duchu, prorokuj, synu človeka, a povieš duchu: Takto

zateľne tu nejde o prehnane prekypujúcu senzibilitu, ktorá spôsobuje plač či akékoľvek zvyčajné prejavy nadšenej predstavivosti alebo hlboko pohnutých pocitov. Nie je to žiadny taký prúd pocitov, ktorý by vyrušoval myseľ. Myseľ však vidí pravdu odostretú a v takých súvislostiach, že vezme všetku telesnú silu, zatiaľ čo myslí sa dostáva pohľad na odkrytú Božiu slávu. Závoj je odňatý z mysle a pravdu vidno práve tak, ako ju máme vidieť, keď duch opustí telo. Niet sa teda čo čudovať, že Božia moc vtedy premôže telo.“

Čo ak ich kazateľ tlačí k zemi?

Žiaľ, počul som o tom, že sa to niekedy deje. Aj ja som sa už niekoľkokrát šiel prepadať od hanby kvôli „ťažkej ruke“ niektorých kazateľov, ktorí sa modlili za ľudí. Toto pochybné správanie však neznamená, že ozajstné skúsenosti tohto charakteru nie sú platné. Ako sme už videli, mnohí ľudia padajú bez akéhokoľvek fyzického dotyku. Vždy, keď pri modlitbe kladiem ruky na ľudí, zámerne sa vyhýbam tomu, aby som na nich vyvíjal fyzický tlak. Iba zľahka ľuďom na hlavu položím ruku, kým sa modlím, alebo ich voľne držím za ruky. Často však nejdem ani tak ďaleko a iba na nich dýchnem. Vnímam som, že ma Pán vedie, aby som slúžil týmto spôsobom, presne tak, ako on dýchol na svojich učeníkov a oni prijali Ducha Svätého.

„Dýchol na nich a povedal im: Prijmite Svätého Ducha!“ (Jn 20,22) Ježiš povedal, že budeme robiť tie isté veci ako On, a dokonca aj väčšie veci. Mnohokrát, keď som nasledoval Ježišov príklad, Duch Svätý mocne prišiel na ľudí. Ježiš povedal, že z nášho najhlbšieho vnútra budú prúdiť

hovorí Pán Hospodin: Od štyroch vetrov príď, duchu, a vej na týchto pobitých, aby ožili! Nuž prorokoval som tak, ako mi rozkázal. A vošiel do nich duch, a ožili.“ (9-10)

Prečo niekedy chytajú ľudí, za ktorých sa modlia?

Dostal som otázku, či je nevyhnutné, aby stál niekto za ľuďmi počas modlitieb a chytal tých, čo padnú pod mocou Ducha. Argument, ktorý používajú je, že ak ide o skutočný Boží dotyk, určite daná osoba neutrpí zranenie. Súhlasím, že Boh môže prikázať svojim anjelom, aby strážili jeho deti a zdvihli ich, aby si neporanili nohu o kameň – preto sa v súvislosti s týmto nádherným Božím dotykem niet čoho báť. Na druhej strane však ľudia, ktorí prišli pre modlitbu a ešte nemajú toto porozumenie Božej ochrany, môžu byť vystrašení pri pomyslení, že by padli na zem. Všimol som si ľudí, ktorí boli napätí a bolo jasné, že mali obavy, a už viac nemali na zreteli Pána, lebo niekto práve vtedy padol na zem. Preto mám dojem, že mať pri službe nablízku niekoho, kto bude chytať tých, ktorí by padli pod Božou mocou, nie je až tak nevyhnutné ako múdre, pre dobro ostatných ľudí.

Má niekto klásť ruky a ďalej sa modliť na človeka, ktorý padol pod Božou mocou?

Nie. Pokiaľ nejde o nejaké démonické prejavy alebo hlboké náreky, ktoré by naznačovali, že je potrebná ďalšia služba, treba ho nechať tak. Boh s tou osobou jedná,

preto do toho viac nevstupujte. Môžete sa za neho modliť, ale nezoskupte sa okolo neho, nenakláňajte sa k nemu a nedotýkajte sa ho. Ako som už uviedol, tí ľudia nie sú v bezvedomí, takže keď na nich niekto kladie ruky, alebo nad nimi stojí a nahlas sa modlí s vystretými rukami (ako to majú niektorí kresťania vo zvyku), môže odvrátiť ich pozornosť od toho, čo Boh práve robí.

Ako si môžeme byť istí, že je to od Boha a nie od satana?

Ak mám byť úprimný, najprv som bol trochu opatrný. Veľmi sa ma však dotklo, aký pozitívny účinok mala táto skúsenosť na životy veriacich. Vedie ľudí k oslave Boha a mnohí dosvedčujú, že ich to následne pritiahlo bližšie k Ježišovi. Pri viacerých príležitostiach som bol svedkom toho, ako bol tento Boží dotyk rozhodujúci pri privádzaní ľudí ku Kristovi. Biblická skúška je: „Budete ich poznať po ovoci.“ (Mt 7,15-20) Pre mňa sú početné svedectvá o zmenených životoch, uzdraveniach a slobode z celoživotných pút dostatočným dôkazom zdroja týchto skúseností. Niečo pochybného pôvodu by neprivedlo ľudí bližšie k Ježišovi. Niekto raz na otázku skeptika ohľadom krstu v Duchu Svätom povedal: „Ak je to z diabla, tak potom sa diabol musel obrátiť!“

Niektorí túto skúsenosť nesprávne porovnávajú k hypnotickému tranzu, známemu medzi primitívnymi kmeňmi v Afrike, v Oriente a v Latinskej Amerike. Takéto porovnania však vznikajú z nevedomosti. Odpočinok v Duchu Svätom je veľmi pokojná skúsenosť, nie ako desivé, nekontrolovateľné posadnutie v okultizme.

Diabol nikdy nikoho nepožehnal ani nevyslobodil! Početné svedectvá tých, ktorých premohol Duch Svätý na zhromaždeniach, kde som slúžil, obsahujú frázy ako „požehnanie príliš mocné, aby ho moje telo obsiahlo“ alebo „premožený obrovským pokojom“. Iní zasa hovoria o tom ako ich naplnila „radosť“, „úžasné vedomie Pánovej prítomnosti“ a „premáhajúci Boží úžas“. Niektorí hovoria, že boli „naplnení až po okraj“ Božou láskou a keď už boli plní, pokojne padli na zem a odpočívali. Niektorí vstanú hneď, zatiaľ čo iní odpočívajú niekoľko minút, dokonca hodín. Často ľudia prijímajú vnútorné uzdravenie z hlbokých rán z minulosti, keď sú zaplavení Božou láskou a milosrdenstvom.

Mnohí zjavne získavajú schopnosť odovzdať svoj život Bohu novým spôsobom. Niektorí sa vyjadrili: „Ako keby ma opustilo tridsať rokov smútku.“ Iní zasa prekpujú radostným smiechom pri

úlave, ktorú prináša sloboda z dlhotrvajúcej depresie, bolesti, či poviazania. Zdá sa, že zo všetkých mimoriadnych vecí, ktoré sa dejú počas odpočinku v Duchu Svätom, uzdravenie je tá najbežnejšia.

Tak ako sa Pavol často zmieňoval o svojom stretnutí s Pánom na ceste do Damašku, spomienka na také dôverné a mocné stretnutia s Bohom mnohým pomohla v ťažších obdobiach ich ďalšieho kresťanského života. Hoci niektorí hovoria iba o hlbokom vedomí Božej prítomnosti, pre mnohých iných je to skúsenosť, ktorá im zmenila život. Mnohokrát som videl, ako prišiel väčší prielom iba po niekoľkých minútach ležania na tvári v Božej prítomnosti a sláve, než po rokoch poradenstva a služby.

Počul som stovky ľudí vydávať svedectvo o tom, ako prijali tento dotyk z nebies a ovocie bolo vždy dobré! Niekedy sa zdá, že Boh prejaví svoju moc, aby dal ľuďom vedieť, že stále koná. Duch Svätý je ako mocný vietor (Jn 3,8). Vietor nevidíme, ale vidíme jeho účinok. „Odpočinok v Duchu Svätom“ môže skutočne vzbudiť vieru v chorých, za ktorých sa modlili, aj keď ešte nevidno okamžité dôkazy o uzdravení, lebo odchádzajú bez pochybností o tom, že sa ich Boh dotkol.

Prečo ľudia padajú dozadu a nie dopredu?

Pravdepodobne preto, lebo im stoja v ceste nohy! Nie každý padá dozadu; videl som mnohých, ako padli dopredu alebo nabok. Biblia veľmi nez dôrazňuje, ktorým smerom ľudia padli, ale to, že padli v Pánovej prítomnosti. Väčšina miest, ktoré hovoria o padnutí na tvár, hovoriť skôr o dobrovoľnom klaňaní sa v podriadenosti Bohu ako o prípadoch, kedy boli ľudia premožení Božou slávou. Keď prišli vojaci zajať Ježiša, Písmo zdôrazňuje, že „**postúpili naspäť a padli na zem**“ (Jn 18,6)

Prečo niektorí ľudia padnú a iní nie?

Niekedy opisujem „odpočinok v Duchu Svätom“ ako „Božiu duchovnú anestézu pre božskú operáciu na vnútornom človeku“. Ako niekto povedal: „Keď sa to stane počas služby oslobodenia, čokoľvek zlé bude mať pri takom prejave Božej moci existenčný problém“. To, že niektorí padajú, kým iní nie, neznamená, že niektorí sú svätejší ako tí druhí. Je to skôr tak, že Boh koná v každom z nás tak, ako to On sám považuje za najlepšie. Je možné sa vzpierať Duchu, keďže Boh sa nám nikdy nebude

vnucovať. Niektorí nepadnú, lebo sa bránia Duchu Svätému. Ten vzdor im vidno na tvárach, keď sa za nich človek modlí. Avšak iní kráčajú tak blízko s Pánom, že sú na moc Ducha viac zvyknutí, a preto nepadnú. Je zaujímavé, že keď Wesley prvýkrát kázal v novom meste, ľudia často padali, ale keď sa do toho mesta po nejakom čase vrátil a slúžil tam, padanie nebolo také časté. Bolo to takmer akoby tí ľudia boli „duchovne uzemnení“ k Božej moci, keď chodili s Pánom.

Zdroj požehnaní

Je udivujúce, koľko listov dostávam, ako napríklad od jednej dievčiny, ktorá píše: „Boh mi dal silu odpustiť môjmu otcovi rany, ktoré mi spôsobil. On sám tie rany uzdravil. Stalo sa to v ten večer, keď si sa za mňa modlil a ja som padla pod mocou Ducha Svätého. Nikdy predtým sa mi to nestalo. Vstala som ako nový človek a moje staré obavy a zranenia boli pochované. Teraz má Boh opäť vládu nad mojím životom. Je to pre mňa tak udivujúce, že Boh dokázal len tak zmeniť moje myslenie a pocity.“

Dokonca teraz, keď som sa pripravoval na písanie tohto vyučovania, mi napísala jedna pani: „Po rokoch konečne žiadna bolesť – ach, aká radosť! Ešte stále objavujem, čo všetko Boh pre mňa urobil, keď mi vtedy dal svoju anestézu. Ale je to veľmi dobré!“

Myron bol mladý drogový diler a sám bol hlboko namočený v drogovej závislosti. Jeden priateľ ho raz pozval na zhromaždenie a Myron mu povedal: „Ak je Ježiš skutočný, musí mi ukázať niečo viac ako to, čo som zakúsil s drogami.“ Keď na konci zaznela výzva, okamžite sa rozhodol prijať Krista. Počas modlitieb padol pod Božou mocou a keď vstal, povedal: „Žiadal som Boha, aby sa dokázal a On to urobil.“ Teraz po viacerých rokoch je Myron v službe na plný úväzok a mnohých už priviedol ku Kristovi.

Záver

Tento jav, bežný v dejinách cirkvi ako aj v Božom slove, by mal mať miesto v našom zborovom živote, ak je tam naozaj prítomná Božia sláva. Radšej, ako sa obávať, keď sa Boh pohne, modlime sa horlivo, aby sme v dňoch, ktoré máme pred sebou, videli viac a viac ako je evanjelium sprevádzané prejavmi Ducha a moci. (1Kor 2,4-5) ■

Preklad: Peter Málík

Nie všetci moslimovia ťa chcú zabiť

Bývalý moslim vysvetľuje stereotypy, ktoré sú okolo islamu, a akým spôsobom je možné zasiahnuť nasledovníkov islamu.

Christopher Alam

Začiatkom sedemdesiatych rokov sa objavila na Blízkom východe postava, ktorá sa vynorila ako hrdina v moslimskom svete. Jeho meno bolo Jásir Arafat. On a aj jeho organizácia OOP (Organizácia za oslobodenie Palestíny) inšpirovali veľa mladých moslimov k tomu, aby sa pridali do ozbrojenej partizánskej vojny proti Izraelu a k podpore Palestínskej samosprávy. Medzi nimi bol jeden neprehliadnuteľný mladý muž, ktorý sa volal Mohamed.

Mohamed sa narodil v jednej Hashemitskej arabskej rodine. Jeho dedičstvo nebolo malé. Jeho rodina bola priamym potomkom Mohameda, proroka islamu a zakladateľa moslimského náboženstva. Boli rešpektovaným klanom pozostávajúcím z generálov, vysokopostavených vládných úradníkov, politikov a vysoko vzdelaných profesionálov. Mohamedov otec bol armádnym generálom, ktorý bol ocenený za statočnosť. Jeho rodina žila v Pakistane a tento mladý muž Mohamed tiež slúžil v armáde ako dôstojník a sníval o džiháde a mučeníctve.

Aj do Mohamedovho života prišlo veľké rozčarovanie zo života. Hľadal dôvod, prečo by mal žiť a za čo zomrieť.

Horlivosť za cieľ OOP ho priviedla k rozhodnutiu, že sa stane takzvaným „bojovníkom za slobodu“ alebo pre ostatných teroristom. Začal zbierať zbrane a granáty, pripravovať sa na radikálny odpor, až kým ho nevaroval jeden jeho priateľ, dôstojník v armáde, že ide po ňom spravodajská služba a mal by obmedziť tieto svoje aktivity.

Potom jedného dňa v decembri 1975 sa stalo, že mladý Angličan, syn jedného z najbohatších a najznámejších kresťanov v Anglicku, prechádzal Pakistanom. Zastavil sa na pár dní v meste Lahore, kde žil Mohamed. Angličan sa rozhodol, že strávi

a pokoj, aký som ja nikdy nemal vo svojom živote. Mal niečo, čo som ja nikdy nemal. Veľmi som to chcel.“

Angličan povedal mladému moslimovi o Ježišovi a on reagoval tým, že prijal Ježiša ako svojho Spasiteľa. O tri dni neskôr Mohamed prijal povolanie od Boha kázať evanjelium. Všetko zanechal a poslúchol Boha. Neskôr bol zatknutý za kázanie evanjelia moslimom a takmer rok bol vo väzení.

Po prepustení mu povedali, že ak nezaprie vieru v Ježiša a nevráti sa späť k islamu, zabijú ho. Rozhodol sa utiecť z Pakistanu. Po dlhej ceste cez mnohé krajiny

Keďže kresťania nesú evanjelium do celého sveta, potrebujeme vedieť, čomu moslimovia veria.

čas tým, že rozdá na ulici niekoľko letákov. Pred tým, než išiel von, sklonil sa a prosil Boha, aby „mu dal aspoň jednu dušu pre Ježiša z tejto moslimskej krajiny!“

V ten deň bol Mohamed v meste a zahliadol vysokého bieleho muža ako rozdáva letáky. Prišiel k nemu a pozrel sa do jeho očí. Neskôr opisoval, čo videl: „Keď som sa pozrel do jeho očí, videl som radosť

skončil v Belgicku, kde pracoval s medzinárodnou misijnou a evanjelizačnou organizáciou Operation Mobilisation.

Služba vložila do Mohamedovho ducha horlivosť a vašen priniesť evanjelium strateným. Z Belgicka odišiel do Švédska, kde mu udelili politický azyl. Bol taktiež pokrstený Duchom Svätým a pokračoval vo svojej službe strateným.

Islam ako náboženstvo existuje 1400 rokov. Moslimovia tvoria dnes 20% svetovej populácie, resp. každý piaty človek je moslim.

Dnes, tri desaťročia neskôr, tento bývalý moslim kázal Ježiša v 30 krajinách. Na jeho evanjelizáciách je možné vidieť viac než jeden milión ľudí, ktorí prichádzajú ku Kristovi. Ako výsledok jeho služby bolo založených viac než 1000 cirkví. Videl, ako mŕtvi boli vzkriesení, ako chromí začali chodiť a slepí vidieť. Oslavuje Ježiša za všetky mocné Božie skutky, ktoré mal privilegium vidieť.

Keď sa Ježiš zmocní moslima

Ja, ktorý to píšem, som ten mladý ex-moslim Mohamed.

Môj život je svedectvom toho, čo môže náš Pán Ježiš Kristus urobiť, keď sa zmocní moslima.

Dnes ma poznajú ako Christofera. Toto meno som si legálne vybral v roku 1981. V tom istom roku niekto ku mne priviedol mladého Araba – moslima. Chcel počuť o Ježišovi Kristovi. Niekoľko dní som mu rozprával o Ježišovi a on vydal svoj život Ježišovi. Pokrstili sme ho vo vode a niekoľko mesiacov bol mojim učeníkom. Potom som išiel na Biblickú školu do USA a jeho som poslal, aby žil s mojimi priateľmi v Anglicku.

Boh ho dnes mocne používa v moslimskej krajine. To, čo sa tam dnes deje, pripomína knihu Skutkov. Mŕtvi ožívajú, chromí chodia, slepí vidia a zástupy prichádzajú k Ježišovi. Vo svojich zboroch má desiatky tisíc znovuzrodených, Duchom naplnených ex-moslimov. Je v centre najväčšieho súčasného Božieho hnutia v arabskom svete.

To je to, čo náš Pán Ježiš Kristus môže urobiť, keď sa zmocní moslima.

Toto všetko sa stalo kvôli tomu, že jeden mladý Angličan prosil Boha „len o jednu dušu pre Ježiša!“. Ďakujem Bohu, že tento človek si zvolil milovať moslimov, namiesto toho, aby ich nenávidel. Rozhodol sa priniesť mi Ježiša, namiesto toho, aby volal po mojej smrti a pozeral na mňa ako na nepriateľa.

Ale vieš, čo ma naozaj dostalo? Bola to pravdivá a úprimná láska a prijatie, ktoré som videl v očiach tohto prvého kresťana, ktorého som stretol. To ma zlomilo! *Na Ježišovu lásku, nemá islam odpoveď!*

Biblia hovorí: „Milujte svojich nepriateľov“; „Zehnajte tým, ktorí vás preklínajú“; „Zlé premáhajte dobrým“. Na Ježišovu lásku islam nemá odpoveď!

Za oponou islamu

Islam ako náboženstvo existuje 1400 rokov. Moslimovia tvoria dnes 20% svetovej populácie, resp. každý piaty človek je moslim. Keďže kresťania nesú evanjelium do celého sveta, potrebujeme vedieť, čomu moslimovia veria.

Sú monoteisti, to znamená, že veria v jedného boha, ktorého volajú Allah. Nanešťastie slovo Allah predchádza islam. Nepatrí exkluzívne iba moslimom. Arabskí kresťania to slovo vždy používali ako rodové slovo pre božstvo (tak ako v slovenčine sa používa slovo boh).

Keď prišiel Mohamed, zobral to slovo a urobil z neho meno boha, ktorého uctieval. Takže pre moslimov „Allah“ nie je iba rodové slovo „Boh“ v arabskom jazyku, ale je to tiež meno ich boha tak, ako Jehova je meno nášho Boha. Arabskí kresťania používajú slovo Allah v modlitbe, keď sa modlia, ale nemodlia sa k moslimskému bohu, ale používajú rodové slovo pre Boha.

Moslimovia tiež veria, že Ježiš (po arabsky Isa) bol najväčším z prorokov po Mohamedovi. Veria, že sa narodil z panny, vystúpil do neba, je s bohom a vráti sa späť. Veria, že je Mesiáš alebo Pomazaný a že uzdravoval chorých. Veria, že v Jeho mene je možné aj dnes robiť zázraky. To je dôvod, prečo vidím tak veľa chorých moslimov, ako prichádzajú na moje zhromaždenia v moslimských krajinách!

Na druhej strane moslimovia neveria, že Ježiš je Boží Syn. Neveria ani tomu, že zomrel na kríži. Tieto dve popierania – Jeho synovstvo a smrť na kríži, sú jasne uvedené v ich písme v Koráne. Ale napriek tomu dávajú úctu a rešpekt Ježišovi Kristovi a starozákonným prorokom.

Po prečítaní týchto riadkov by si niekto mohol myslieť, že islam je veľmi podobný kresťanstvu a že moslimovia a kresťania uctievať toho istého Boha. Pravdou je, že jasné a kategorické odmietnutie božstva, ukrižovania a vzkriesenia Pána Ježiša Krista v Koráne, odhaľuje pravý démonický pôvod islamu. Taktiež ukazuje, ako je v skutočnosti islam vzdialený od kresťanstva.

Pravdou je, že moslimovia i kresťania zdieľajú v mnohých veciach rovnaké hodnoty a presvedčenia, faktom ale zostáva, že základom kresťanstva je božstvo Ježiša, Jeho zmierujúca smrť na kríži a moc vzkriesenia. Islam tieto základy našej viery úplne popiera.

Sú všetci moslimovia teroristi?

Väčšina článkov a kníh, ktoré boli v ostatnom čase napísané kresťanmi o islame a moslimoch sa sústreďovali na islamský

terorizmus. Zanechali v ľuďoch dojem, že väčšina moslimov sú teroristi a útoční zabijaci. Toto zasadilo do srdca mnohých Američanov strach, nedôveru a otvorenú nenávisť voči moslimom.

Pri niekoľkých príležitostiach prišli za mnou kresťania so slzami v očiach a vyznávali, že nenávideli moslimov a Arabov. Takmer nič sa nenapísalo o tom, že Boh miluje aj moslimov, že Ježiš za nich zomrel a že oni tiež musia byť zasiahnutí evanjeliom.

K tomu by som ešte dodal fakt, že verzia kresťanstva, ktorú mnohí v Amerike praktizujú, je naplnená nacionalizmom a politikou. Toto spôsobilo, že po septembri 2001 sa moslimovia stali nepriateľmi Ameriky a poťažne aj Božími nepriateľmi.

Hoci to je pravda, že existujú extrémne násilní islamskí fundamentalisti, ktorí ohrozujú svet, je potrebné pripomenúť, že tvoria len malú časť z 1,3 miliardy moslimov vo svete. Väčšina moslimov v našom strede sú obyčajní ľudia, ktorí pracujú, aby nakrmili rodiny a vychovali svoje deti. Nechovajú nenávisť voči Amerike. Prišli do Ameriky s rovnakými snami ako ostatní imigranti, aby mali lepší život.

Keďže tu žijú, starostia sa o tie isté veci, ktoré trápia aj nás. Robí im starosti morálny stav spoločnosti a jeho vplyv na naše deti. Chcú ochrániť svoje rodiny tak ako my. Žijú medzi nami a sú naši susedia.

Musíme o nich premýšľať týmto spôsobom: Je možné, že Boh ich priviedol k nám z moslimských národov, aby prijali Ježiša a potom išli k svojim ľuďom s evanjeliom? Musíme ich zasiahnuť evanjeliom.

Musíme si tiež pamätať, že moslimovia nie sú naši nepriatelia, ale ten duch, ktorý stojí za islamom. Boj proti tomuto duchu nemôžeme viesť v tele. Tento boj môžeme vyhrať len na kolenách a úsilím zasiahnuť týchto drahocenných ľudí evanjeliom Ježiša Krista.

Ako môžeme zasiahnuť moslimov?

My, kresťania by sme nemali mať nepriateľov, pretože naša DNA je DNA viery a lásky, nie strachu a nenávisťi. Nesmieme zabúdať, že sme prijali prikázanie zehnať tých, ktorí nás preklínajú, premáhať zlé dobrým a kázať evanjelium strateným.

Ohľadne týchto vecí by nemal byť v prvej línii nášho srdca a mysle duch strachu, keď sa pozeráme na moslimov žijúcich v našom strede. Ak sme ochotní položiť svoje životy, aby sme zasiahli určitú skupinu ľudí Ježišovou láskou, bude pre nás nemožné nenávidieť ich!

Mám tri kľúče ako zasiahnuť moslimov evanjeliom:

1. Božia láska Moslimovia sú vo všeobecnosti srdeční a priateľskí ľudia, ktorí dobre reagujú voči láske a náklonnosti. Ich kultúra je pohostinná, štedrá a priateľská. Na Blízkom východe je všetko založené na vzťahoch a zmluvách. Namiesto toho, aby si sa na moslimov pozeral so strachom a podotzrievaním, spriateľ sa s nimi, pozvi ich domov na jedlo (nie bravčové) a ukáž im srdečnosť a náklonnosť. Budeš prekvapený, ako budú reagovať.

2. Osobné svedectvá Moslimovia tiež veľmi dobre reagujú na osobné svedectvá o tom, čo Ježiš urobil v ľudskom živote, svedectvá o zmenených ľudských životoch, o uzdravení, o odpovediach na modlitbu a o Božom zapatrení. Je to pre nich fascinujúce a pútavé, pretože tieto veci sú pre moslimov úplne cudzie. Ich Boh je ticho a neprehovoril už 1400 rokov!

3. Znamená, divy a zázraky Moslimovia úžasne reagujú a rešpektujú nadprirodzenú Božiu prácu – znamená, divy a zázraky. Toto je hlavný kľúč. Moslimovia uznávajú, že v Ježišovi je uzdravenie, a nie v Mohamedovi. Nikdy som sa nestretol s moslimom, ktorý by odmietol pozvanie na modlitbu v mene Ježiša, čo sa týka choroby alebo démonického útľaku.

Viera v islam bola u mnohých z nich otrasená a potrebujú Ježiša Krista. Tak ako to bolo v mojom prípade, aj oni Ho môžu vidieť len keď my necháme, aby Jeho život, svetlo a láska žiarili skrze nás. Ježiš Kristus zmenil môj život, vyviedol ma z temnoty islamu do svojho svetla.

Pozerám na obrovské množstvo moslimov, ktorí sú ešte stále v otroctve islamu. Ježiš zomrel za nich, aby boli spasení. Aká úžasná žatva duší je pred nami, pripravená k tomu, aby sme ju zožali pre Božie kráľovstvo!

CHRISTOPHER ALAM je zakladateľom *Dynamis World Ministries*, ktorú začal ako misijnú organizáciu za účelom kázania za „železnou oponou“ pred tým, ako padol komunizmus vo východnej Európe. Služba zasiahla Áziu, Afriku a Latinskú Ameriku a Alam kázal evanjelium v 70 krajinách. Jeho biografia „*Out of islam*“ (Von z islamu) hovorí o jeho ceste viery.

Zdroj: Charizma
Preklad: Jaroslava Marcinekova

Boj o ikony

História
prenasledovania
kresťanov

6. časť: Ako bojovala Byzantská riša proti odporcom uctievania obrazov?

Árpád Kulcsár – historik

Hnutie proti ikonám na území Byzantskej ríše v období rokov 726 – 843 vsadilo na to, či sa podarí navrátiť kresťanstvo k biblickému chápaniu otázky uctievania obrazov, alebo kresťanský svet ovládne protibiblická tradícia. Od výsledku tohoto boja záviselo praktizovanie viery neskorších stá miliónoch ľudí. Tento dlhodobý boj vrhol svetlo aj na to, či je práve štátna moc najvhodnejším prostriedkom k obnove biblických právd.

V lete roku 726 otriasli verejnosťou Byzancie správy o prírodnej katastrofe. Na jednom zo známych ostrovov egejského mora pri Thére (dnes Santorini) vybuchol pod vodou vulkán nebvývalej sily. Vplyvom vyvierajúcej lávy more okolo ostrova doslova vrelo, bolo spenené a kamene z chrliacej lávy sa rozleteli po ostrov Kréta až k západným brehom Malej Ázie. Mnohí chápali činnosť týchto rozbúrených živlov ako výstrahu o to viac, že v ríši vyčíňali nielen prírodné sily. Takmer celé jedno storočie otriasali obrovským územím Byzancie nepretržité vojny, prehry a straty. Už v roku 636 utrpela ríša prvú katastrofálnu porážku od nezadržateľných prívalov muslimských zástupcov. Zakrátko upadla Mezopotámia, Sýria aj Egypt. V roku 674 zaútočili na hlavné mesto arabské flotily, a tak Byzancia stratila svoju vedúcu pozíciu v oblasti Stredozemného mora. Na konci storočia obsadili balkánske územia ríše Avari a Slovania. Dôsledkom toho sa Byzancia v podstate „scvrkla“ na grécke územia. Začiatkom siedmeho storočia otriasali ostatkom ríše nové arabské vpády. Konštantinopol v období dobývania muslimami (717-718) mohol byť vďačný za svoju záchranu cisárovi Levovi III. (717-741), jeho vojenskej obratnosti a gréckemu ohňu. Podľa cisára Lea a ďalších vodcov ríše mali tieto dlhodobé série úderov spojitost s náboženskými praktikami, ktoré boli odvrátené

od Božieho slova. Jedným z hlavných duchovných zdrojov problémov bol kult obrazov a rozmach uctievania ikon v celej ríši. Očividne to celé protirečilo jednoznačnému zákazu Biblie ohľadom uctievania obrazov, o čom hovorí aj druhé prikázanie Desatora. Vedeli, že k tomu, aby bola ríša úspešná v oblasti vojenskej, zahraničnopolitickej, hospodárskej a aby sa obyvatelia v pokoji množili, je nevyhnutne potrebná nadprirodzená Božia pomoc. Preto považovali za prvoradý záujem štátu, aby reformáciou života viery znovu získali Božiu podporu. Cisár Lev III. sa preto rozhodol, že ríšu očistí od svätých obrazov. Od roku 726 začal prakticky bojovať proti kultu ikon. Na jeho rozkaz odpratali ikonu Krista, ktorá čnela nad bronzovou bránou paláca a nahradili ju jednoduchou napodobeninou kríža. Týmto sa zároveň snažil ovplyvniť aj verejnú mienku. Zhromaždenia ľudu využil na to, aby dôrazne argumentoval proti svätým obrazom. Mimochodom sa vo všeobecnosti neuctievali ikony v rámci ríše. Vo významných oblastiach napríklad v Malej Ázii bol typický skôr tradične nepriateľský postoj voči nim. Množstvo uctievačov ikon pod tlakom vojen vytriezvelo a postavilo sa proti bezmocným svätým obrazom. Príkladom takejto protiobrazovej nálady bol prípad v roku 726, kedy už muslimské čaty obliehali Niceu, jeden byzantský vojak hádzal skaly do ikony Márie.

Prepis Desatora

V prvých troch storočiach kresťanstva ešte neexistovali ikony. Nebolo pochýb o tom, že každé praktizovanie viery, v ktorom majú svoje miesto obrazy, patria do kategórie pohanského náboženstva. Jednoznačné bolo aj to, že keď sa niekto chcel stať skutočným kresťanom, musel sa oddeliť od uctievania obrazov. Elvirský koncil okolo rokov 300 rezolútne zakázal vystavovanie obrazov v chrámoch. Obrazy v ranom kresťanstve neboli maľované s cieľom náboženského uctievania. Často používali symboly, ako napríklad Krista ako dobrého pastiera alebo Božieho baránka v alegorických postavách. Postoje voči obrazom sa začali od prvej polovice 4. storočia po konštantínovskom obrate meniť. Formálne kresťanstvo, ktoré sa postupne dostávalo na vedúcu pozíciu s podporou štátnej moci, bolo tolerantné voči uplatňovaniu pohanských náboženských prvkov v cirkvi. A takto sa používanie obrazov v náboženskom živote začalo čoraz viac rozmáhať, aj keď zatiaľ bez akéhokoľvek zásadného motívu. Písmo sväté tak kategoricky vylučuje uctievanie obrazov, že veľká časť teológov

„takíto ľudia padnú do bludu, keď svoje myšlienky vkladajú do obrazov“. No bol to práve Augustín, ktorý radikálne prerobil Desatoro – čo bolo v očiach jeho súčasníkov len ťažko pochopiteľné – a o niekoľko desaťročí neskôr nadobudlo skutočný význam tým, že kult obrazov získal absolútnu vládu. Augustín tak odtrhol usporiadanie Desatora od kresťanskej tradície trvajúcej štyristo rokov a od tisícpäťstoročnej židovskej tradície. Prvé prikázanie „Nebudeš mať iných bohov“ spojil s druhým „Neučiniš si rytiny a nebudeš sa im klaňať“.

A tak desať prikázaní skrátenej na deväť, svojiským spôsobom upravil na desať rozdelením desiateho na dve časti. Jeho počínanie bolo však veľmi podivné, pretože stred desiateho prikázania v druhej Knihe Mojžišovej 20-tej kapitole vyzdvihol, a tým ho učinil deviatym, a zostatok desiateho urobil ako celok desiateho. Toto zdanlivo nepochopiteľné prerobenie malo z pohľadu neskoršieho uctievania obrazov ten význam, že Augustín zrušil zákaz vyrábania a uctievania obrazov s cieľom služby náboženstvu ako samostatné príkázanie a zakomponoval ho do druhej časti prvého prikázania. Tým, že sa uctie-

Každé praktizovanie viery, v ktorom majú svoje miesto obrazy, patrí do kategórie pohanského náboženstva.

aj naďalej odmietala kult obrazov. Keď napríklad Constantia, sestra Konštantína Veľkého navštívila Jeruzalem a požiadala známeho historika Eusébia – biskupa Caesarey o obraz Krista, tento odpovedal, že k skutočnej viere nie je potrebný maľovaný obraz pozemského Krista, veď vzkriesený Kristus je už v oslávenom tele a nemáme ho hľadať fyzickým zrakom, ale svojím vnútrom – srdcom. Známý cirkevný otec, Epifánus zo Salamíny tiež vystúpil proti akémukoľvek uplatneniu náboženských obrazov. Neodmietol iba uctievanie svätých ikon, ale bol aj proti tomu, aby sa vystavovali v chráme ako ozdoby. Argumentoval tým, že pokiaľ sa kresťania obrátia k obrazom ako k podpore svojej viery, je tam nebezpečie, že sa navrátia k pohanskému zmysľaniu a spôsobu života viery. Postoj svätého Augustína, najvplyvnejšieho katolíckeho teológa stredoveku, už v 5. storočí vykazoval dvojznačnosť. Podobne ako rané kresťanstvo aj on poukazoval na to, že Biblia musí byť merným lanom. Preto neobhajoval kult obrazov, ale napísal: „Tí, ktorí Krista a apoštolov nehľadajú v svätom Písme, ale v maľbách, hrešia.“ Podľa neho

vanie obrazov stalo bežnou záležitosťou, obsahovo nepohodlnú druhú časť prvého prikázania klér postupne vypustil. Toto je vysvetlením toho, že do dnešného dňa ani jediné Desatoro, podávané skrze katolícku a pravoslávne náboženské vierouky či katechizmy, neobsahuje druhé prikázanie, ani ako časť prvého.

V otázke uctievania obrazov malo veľký význam stanovisko (týka sa celého obdobia stredoveku) pápeža svätého Gregora Veľkého (590-604), ktoré vyjadril v listoch biskupovi Serenusovi z Marseille. Tento biskup získal pozornosť pápeža tým, že zrušil náboženské obrazy. Pápež Gregor vo svojich listoch odsúdil uctievanie obrazov, no odsúdil aj biskupa za to, že ich zničil. Totiž, podľa pápeža majú náboženské obrazy miesto v kresťanskej bohoslužbe, pretože obrazy v chrámoch sú „Bibliou negramotných“.

Farba a myrha

Zhotovovanie a uctievanie ikon vo východných územiach Rímskej ríše od

4. storočia úzko súviselo so silnejúcim kultom kresťanských martýrov a svätých. Svätý Gregor z Nissy v druhej polovici 4. storočia v jednom prednese o martýroch hovorí, že okolo hrobu jedného svätca sú vystavené jeho podobizne a ľudia žiadajú o orodovanie tohto svätca. Na vzrastajúcu silu kultu obrazov poukazuje to, že v zbierke zázrakov dvoch svätých lekárov Kozmu a Damiána už pozitívne vyznieva ten prípad, kedy istá žena z ikon týchto dvoch svätcov zoškrabala trochu farby, ktorú vyspala do vody, vypila a následne bola uzdravená.

V roku 506 cisár Filippikus viedol do boja svoju armádu s ikonou Krista. Podobne cisár Heraclius vyšiel do boja proti Peržanom s ikonou Krista. Od druhej polovice piateho storočia sa rozmnožili počty „záračných“ ikon. Medzi tieto patrila ikona Márie v Sozopolise, ktorá bola známa tým, že rozprašovala drahú voňavú myrhu. Aj v životopise svätého Theodora zosnulého roku 613 je zaznamenané, že keď sa postavil pred túto ikonu, tak ho doslova zaliala spríska myrhy.

Ikony zhotovené nie rukami človeka

Objavujú sa ikony považované za záračné „zhotovené nie rukami človeka“ (acheiropoieta), ktorými chceli dokázať ich božský pôvod. Jedným z najznámejších bol kúsok plátna nazvané Mandylion, zachované v Edese. Na tomto kúsku plátna je možné vidieť rysy mužskej tváre. Považovali ho za obraz (podobu) Krista. Podľa legendy si Ježiš pri jednej príležitosti utrel do tohoto plátna svoju tvár a poslal ho namiesto svojej podobizne kráľovi Edesu. V Ludde uctievali ikonu Márie, záračného pôvodu, o ktorej tvrdili, že ju na stĺp namaľovala neviditeľná ruka. Dnes je jedná z týchto tzv. záračných ikon strážená v pápežovej súkromnej kaplnke vo Vatikáne. Nariadenie cisára Lea v roku 730, o ničení ikon a zákaze ich vyhotovovania, sa stretlo z mnohých strán s tvrdým odporom. Odporcov uctievania obrazov v dlhodobom boji nazývali „ikonoklastami“ – ničiteľmi ikon. Ochrancov kultu ikon zasa „ikonodulosmi“ – otrokmi ikon. Istá časť kléru sa sprotivila cisárovi Levovi. Názory kňazov sa totiž v otázkach obrazov ostro rozpoltili. Jedna časť pozostávala z verných a oddaných uctievačov ikon, na čele s hlavou byzantskej cirkvi, patriarchom Germanosom Konštantinopolským (715-730), ktorý sa snažil urobiť všetko v záujme zachovania uctievania ikon. Postavil sa na odpor proti tým byzantským kňazom, ktorí odmietali kult ikon. Takýto

všeobecný jav sa vyskytoval hlavne v Malej Ázii, na západnom území Anatólie. Vodcami hnutia odporcov svätých obrazov bol Konštantín, biskup Nikoleje a Tomáš, biskup Klaudiopolisu. Germanos ich v liste pokarhal a následne započal súdny proces voči Konštantínovi Nikolejskému. Cisár však vzal do svojej ochrany prenasledovaných a v januári roku 730 súdny

Hagia Sofia

Chrám Božej múdrosti - jeden z hlavných konštantinopolských chrámov

tribunál, ktorý zvolal sám cisár, zbavil Germanosa dôstojnosti patriarchu. Aj veľká časť mníchov tvrdo bojovala proti cisárovým snahám v otázke kultu obrazov. Medzi nimi bol aj hlavný odporca teológie cisára Leva III. – Ján Damašský, (675-749), jeden z hlavných ideológov uctievaní ikon. Pôvodom bol Arab, vstúpil do otcovho dedičstva a pracoval ako daňový úradník u istého vysokopostaveného moslima. V roku 730 napísal svoje najznámejšie dielo s názvom *O uctievaní svätých obrazov*. Z kláštora Mar Saba neďaleko Jeruzalema pokračoval v boji za uctievanie ikon. Podujal sa na ťažkú úlohu, keď sa snažil presvedčivými argumentami stáť na strane uctievania svätých obrazov, nakoľko Písmo sväté učí presný opak tohto, čo chcel Ján dosvedčiť. Aj on sám bol nútený priznať, že Biblia nepodopiera jeho myšlienky. Tohoto sa však on nebál ani najmenej, tvrdiac, že v živote cirkvi je množstvo takých zásad, ktoré Biblia nepodopiera, ale nakoľko všetky vychádzajú zo sústavy svätej tradície, táto im zaistuje platnosť. Starostlivo poskladanými logickými argumentami chcel dosiahnuť to, aby bolo uctievanie obrazov prijaté. Východiskovým bodom bol biblický fakt, že Spasiteľ, teda Ježiš je stelesnením večného Krista. Podľa jeho logiky ikony zobrazujúce Krista nie sú ničím iným, ako stelesnené formy prvkov Kristovho obrazu. Takže: ikony sú dôležitými zvestovateľmi kresťanskej pravdy o Kristovom stelesnení. Preto každý, kto sa postaví proti uctievaniu ikon, ten zaútočí na kresťanské náboženstvo. Podľa jeho názoru sa tento istý argument týka aj ikony Márie, keďže aj ona mala dôležitú úlohu pri stelesnení Krista. Ján Damašský zdôrazňoval aj to, že prostredníctvom maľby a pôvodnej podoby vyvstane relatívna totožnosť maľby s namaľovaným svätým. Takto ikona, aj keď v obmedzenej forme, disponuje nadprirodzenou silou zobrazenej osoby, respektíve jej cnosťami. Toto teda dokáže obraz ľuďom sprostredkovať. Preto podľa

neho tí, ktorí zakazujú zhotovovanie ikon, chcú olúpiť kresťanov o požehnanie vyplývajúce z obecnstva so svätými. Aj Rím, ktorý vtedy patrilo pod správu Byzantskej ríše, oponoval Levovi III. Už pápež Gregor II. (715-731) odsúdil depozit patriarchu Germanosa. Pápež Gregor III. ale v roku 731 zvolal v Ríme koncil, ktorý zamietol všetky cisárove snahy vynaložené proti kultu obrazov. Pre pápežstvo bolo uctievanie ikon tak dôležité, že ho nezačínal ani otvorený konflikt s Byzanciou, ktorej vojenská pomoc bola životne dôležitá pre Rím, nakoľko naň útočili Longobardi. Ba čo viac, pápeži boli ochotní kvôli zachovaniu uctievania ikon strpieť aj početné materiálne a mocenské škody. Lev III. totiž odpovedal za vzburu proti jeho nariadeniam o ničení ikon tým, že pápežstvu vzal majetky, ktoré mali na Sicílii a v Calabrii. Ďalej zúžil okruh právomoci pápežstva tým, že z Ríma pripojil sicílske, ilíricumské, kréťanské cirkvi ku kon-

sa domnievali, že je dielom evanjelistu Lukáša. Lev III. napriek značnej opozícii vytrvalo pokračoval v boji za odstránenie ikon. Po jeho smrti nastúpil na trón syn Konštantín V. (741-775). Počas jeho vyše štvrtstoročnej vlády hnutie za ničenie obrazov prudko narastalo. Jeho nepriateľa z okruhu uctievačov ikon ho natoľko nenávideli, že mu dali hanlivú prezývku, ktorá sa v súvislosti s jeho osobou používa doteraz. (Výraz chropronimos v tom najjemnejšom preklade je odvodené od slova „ľudský výkal“). Konštantín V. aj naďalej trval na zákaze zhotovovania a používania ikon, respektíve snažil sa o ich zničenie. Popri zákaze štátnou mocou, chcel aj na teologickej úrovni dokázať neudržateľnosť kultu obrazov. Vo svojej zbierke s názvom „Prieskumy“ vyjadril svoj názor v súvislosti s otázkou kultu obrazov a tu zhrnul argumenty proti nim. Popri jednoznačných argumentoch zdôrazňoval aj to, že predmety umenia nie sú vhodné na to, aby

Niet takej modlitby, ktorá by ich učinila svätými. Preto sú práve také bezcenné, akými ich zhotovil umelec.

stantinopolskému patriarchátu. Pápeži aj napriek tomuto všetkému naďalej zotrvali pri uctievaní obrazov. Tu už kult ikon v Ríme disponoval so silnými tradíciami, ktoré tvorili značnú časť náboženských praktík. Lateránsku ikonu Krista „neutvorenú ľudskými rukami“ (acheiropoieta) považovali za zázračný svätý obraz, ktorý tvoril ochrannú zástavu mesta. Ikony patrili neodmysliteľne k procesiám. Procesia sviatku nanebovstúpenia Márie bola akousi lahôdkou pre uctievačov ikon. V tento deň (15. augusta), niesli v slávnostnej procesii lateránsku ikonu Krista k chrámu Santa Maria Maggiore, aby sa stretla s tam stráženou ikonou Márie, o ktorej

zobrazovali nadprirodzené vnútorné hodnoty, podstatu a charakter osoby vo vzťahu s nadprirodzenom. Bez perspektívy je to najmä čo sa týka Spasiteľa, ktorý disponuje božskou aj ľudskou prirodzenosťou. Okrem kultu ikon Konštantín zavrhol aj dogmu prímluvy svätých a aj kult relikvií. V roku 754 zvolal cisár ríšsky koncil na predmestí Konštantínopole Hiereia, kde sa zišlo 338 biskupov. Samotný Konštantín sa zúčastnil teologických diskusií. Koncil odsúdil uctievanie ikon pretože: „Niet takej modlitby, ktorá by ich učinila svätými. Preto sú práve také bezcenné, akými ich zhotovil umelec.“ Vyslovili zlorečenie na hlavného teológa uctievania

ikon, Jána Damašského. Bol vydaný zákaz vyhotovovania svätých obrazov, pod najťažším trestom. Istá časť mníchov sa aj naďalej vzpierala nariadeniam. Viacerých z nich Konštantín dal popraviť. Aj Rím zotrval v opozícii. Koncil v roku 669 odsúdil v Hierii zrodené nariadenia. Hnutie za ničenie obrazov pokračovalo aj za vlády Leva IV. (775-780) syna Konštantína V. hoci v omnoho zdržanlivejšej forme. Toto očividne poukazovalo na vplyv jeho manželky Eiréné, pôvodom z Atén, ktorá bola tajnou uctievačkou ikon už v tom čase.

Prudký zvrät náboženskej politiky ríše nastal po smrti Leva IV. Na trón zasadol jeho maloletý syn Konštantín VI. No v skutočnosti namiesto neho panovala jeho matka. Eiréné sa ako presvedčená uctievačka ikon pustila do obnovy kultu ikon. Vytvorila si okolo seba okruh tých, ktorí ju v tom podporovali, a v roku 786 zvolala ríšsky koncil v Konštantínopole za obnovu uctievania obrazov. V armáde pretrvával aj naďalej taký silný odpor proti obrazom, že samotný cisársky veliteľ ukončil tento koncil. Vojaci rozohľadli všetkých zúčastnených.

Koncil cisárovnej, ktorá oslepila svojho syna

Eiréné okamžite konala. Zhromaždila svojich verných, prepustila veliteľa a v roku 787 preložila koncil do Nicey, na pôvodne prvé miesto konania koncilu. Zasadnutie zástupcov už teraz mohlo slobodne zrušiť hieriejské nariadenia z roku 754 a obnoviť uctievanie ikon. Keď jej syn, Konštantín VI. dospel, Eiréné mu mala odovzdať vládu, no ona sa s tým nedokázala vyrovať. V záujme uchovania si moci v roku 797 svojho dvadsaťšesťročného syna oslepila, aby mu tak znemožnila vládnuť. Potom vládla ako cisárovná ešte päť rokov. Isté vojské sprisahanie ju zvrhlo z trónu, poslali ju do vyhnanstva na ostrov Lesbos, kde aj ukončila svoj životný beh. Ortodoxná cirkev ju neskôr vyhlásila za sväticu.

Odmietnutie uctievania ikon zo západu

Na druhom nicejskom koncile, ktorý zvolala Eiréné, boli prítomní aj vyslanci pápeža, ktorí prijali uznesenia a rímsky hlavný kňaz toto cirkevné zhromaždenie uznal ako VII. univerzálny koncil. Uznesenia tohoto koncilu zaslal pápež vládcovi Franskej ríše, Karolovi Veľkému a jeho dvoru. No na jeho veľké prekvapenie zvolal namiesto prijatia a súhlasu veľké pobúrenie. Rím sa musel pozrieť zoči-voči

faktom, že v západných územiach Európy, zvlášť vo franskej oblasti budú obrazy predbežne zohrávať len veľmi obmedzenú rolu v náboženskej praxi. Do rozbúrených diskusií jeden z vedúcich teológov Karola Veľkého, Theodulf, biskup Orleansu, napísal systematickú zbierku franskej teológie *Knihy Karlove (Libri Carolini)*. Dôležitosť tejto zbierky je v tom, že v mene Karola Veľkého pripravil predslav, a nielen vládca, ale aj vodcovia franskej teológie ako napríklad známy Alkuin plne podporil v nej zhrnuté základné zásady. Umeleckým obrazom pripísali len veľmi obmedzenú rolu v oblasti života viery pretože: „Boha netreba hľadať vo viditeľných, alebo ľudskou rukou učiných veciach, ale v srdci. Nie prirodzenými očami, ale očami srdca.“ *Knihy Karlove zdôrazňovali dôležitosť Písma oproti obrazom: „Písmo, a nie obrazy prinášajú pravdu.“*

(Treba poznamenať, že sa zhotovovali obrazy, ktoré pozostávali iba zo slov. Súbežne so zbierkou *Knihy Karlove* sa zrodili aj uznesenia v roku 794 vo Frankfurte na ríšskom koncile, zvolanom Karolom Veľkým, ktoré odsúdili nariadenia o uctievaní obrazov z II. nicejského koncilu. V roku 811 utrpel byzantský cisár, uctievač ikon, Nikéforos vážnu porážku od Bulharov. Jeho samotného zajali a popravili. Bulharský chán Krum, vtrhol do Konštantínopolu. Armáda aj pospolitosť sa obrátila proti novému cisárovi, ktorý chcel posilniť uctievanie ikon. V roku 813 sa dostal k moci veliteľ Lev V., ktorý bol proti uctievaniu ikon. Po zažehnaní bulhar-

Sv. Gregor Veľký

ského nebezpečenstva v roku 815, vymenovali nového patriarchu, ktorý zvolal do Konštantínopolu koncil, na ktorom zrušili uznesenia hieriejského koncilu o odstránení obrazov z roku 754. Nový režim bol pomerne obľúbený. Jeho hlavnými opozičnými postavami boli: pocty zbavený uctievač ikon, patriarcha, Nikéforos a opäť na prechodný čas žijúci vo vyhnanstve Theodóros Studités. Práve oni urobili veľa v prospech prípravy novej zmeny v otázke uctievania ikon.

Otroci ikon

Rozhodujúcu úlohu v tomto zvrate zohrala vdova Theodora po zosnulom (842) cisárovi Theofilosovi, ktorý bol proti uctievaniu ikon. Táto vládla namiesto svojho syna cisára Michaela III. od

jeho troch rokov. Využívajúc svoju pozíciu, zvolala v Konštantínopole 11. marca 843 koncil, na ktorom obnovili nariadenia o uctievaní ikon z II. nicejského koncilu. Tu zaviedli ortodoxný sviatok, ktorý sa každoročne oslavuje ako: „deň víťazstva nad ničiteľmi ikon a všetkými heretikmi“ až do dnešných dní. Odvtedy sa odmietnutie ikon považuje za najzávažnejšie kacírstvo a ich predstaviteľov nemilosrdne prenasledujú.

Víťazstvo uctievačov ikon s konečnou platnosťou spojilo ortodoxnú cirkev s uctievaním ikon. Ortodoxní teológovia tvrdili, že ich uctievanie obrazov nie je uctievanie modiel, pretože neuctievajú modly (eidola), ale obrazy (eikon). Zdôrazňovali, že oni týmto obrazom nedávajú zbožnú úctu (latreia), ale si ich len vážia (proskunésis). Toto argumentovanie však nebralo na vedomie, že smerodajný grécky preklad

v Septuginte Desatora v súvislosti s kultickými obrazmi najradikálnejšie vyslovuje zákaz nielen na latreiu, ale aj proskunésis. Za uváženie stojí aj to, že pôvodný hebrejský text druhého prikázania na obrazy a podobizne vyslovuje jednoznačne „nebudeš sa im klaňať, ani im nebudeš slúžiť“.

V ortodoxnej náboženskej praxi používajú najvyššiu formu úklonu pred ikonami – proskunésis – to znamená, padnúť (pred), hlboko sa pokloniť.

Čo sa týka služby, uctievači ikon sa už v dobách ničenia obrazov nazývali ikon-dulosmi, čo znamená otrok ikon a túto formu služby oddanosti medzi iným vyjadrujú nosením ikon, ich bozkávanie, zapálovaním sviečok pred nimi až do dnešných dní. ■

Preklad: Zlatka Radnotyová
Zdroj: Hetek 2011

Liečenie v Prievidzi

Od mája do septembra sme v našom regióne usporadúvali uzdravujúce zhromaždenia pod názvom LIEČENIE.

Ján Hudec

Tieto stretnutia prebiehali v mesiacoch Prievidza, Handlová, Partizánske. Zúčastnilo sa ich niekoľko tisíc ľudí.

Posledné týždne prichádzalo toľko ľudí, že kapacita miestností bola na hranici únosnosti. Veľa ľudí bolo uzdravených, niektorí z kategórie lekárske nevyliciteľných chorôb. Na vlastné oči sme videli, ako sa naplnia posledný verš poslednej kapitoly Markovho evanjelia. Priebeh, význam a dopad týchto stretnutí zhrniem do niekoľkých bodov:

1. Reakcie verejnosti

Veľmi pozitívne. Ani po nežnej revolúcii nechodilo z dlhodobého hľadiska toľko ľudí na regionálne kresťanské stretnutia. A predstavy ľudí? Čakali, že budeme robiť nejaké magické úkony, alebo predávať zázračné doplnky výživy. Takmer nikto neodišiel z týchto stretnutí, aj keď bolo jasné, že spôsob a priebeh je jasne biblický, t. j. kážeme Božie slovo a

smelo sa modlíme za uzdravenie. Bolesťou skutočnosťou je, že väčšina ľudí trpezlivo čakala na moment „polož na mňa ruky, uzdrav ma a idem si po svojom“. Je to rovnaké ako v dobách Pána Ježiša Krista.

Veľa ľudí bolo uzdravených, niektorí z kategórie nevyliciteľných chorôb.

2. Duchovný stav spoločnosti

Je to síce len na vzorke ťažko chorých pacientov a ich najbližších, ktorí im pomáhajú v ich utrpení: je to priam šokujúce, takmer všetci navštívili, alebo navštevujú veštie. Veria stredovekým poverám zmiešaným s tradičným „kresťanstvom“, pijú rôzne nápoje, robia rôzne úkony... Stojí ich to veľa peňazí a upadajú do väčšej depresie.

Ľudia v zlomových životných situáciách hľadajú akúkoľvek nadprirodzenú pomoc. Cirkvi, ktorú poznajú (podľa veľkých stavieb), je podľa nich organizácia bez

duchovnej moci, ktorá nevie dať odpoveď na zložité potreby ľudí. Je tu vákuum. A je to aj výzva pre charizmatickú cirkev.

3. Kedy ukončiť sériu liečení?

Prichádzalo stále viac ľudí, ale sekundárna odozva bola slabá. Taktiež ukazovateľ zbierok signalizoval potrebu zmeny. Povzbudivé však bolo, že okolo päťdesiat ľudí chodilo pravidelne. Nešlo nám len o to, aby chodilo čo najviac ľudí. A čo sme urobili?

4. Následná práca

Dočasne (?) sme zrušili *Liečenia* a pozvali ľudí na klasické stredajšie zhromaždenia. Na naše prekvapenie tam chodí 30 – 40 neveriacich. Je to charizmatická bohoslužba s výbornou atmosférou... a sme spokojní.

Vytvárame tzv. kontaktné skupiny, kde ľudí nepresvedčame, nevyučujeme, ale pomáhame im začleniť sa do zboru. Zaujím

nových ľudí je, môžu dávať aj neprijemné otázky, je tam príjemná atmosféra.

Ďalšia prezentácia na verejnosti

Aspoň u nás ľudia nereagujú na letáky, pozvánky, koncerty. V regionálnych novinách ideme osloviť ľudí čo je to charizmatická bohoslužba. Ľudia totiž poznajú len tzv. obradné bohoslužby. Takáto bohoslužba je len opiat – nedáva riešenie. Charizmatická bohoslužba vie dať odpoveď na utrpenie, bolesť, zármutok ľudí.

Svedectvá o uzdravení

V osemnástich rokoch som ochorela na mozgovú obrnu, v dôsledku čoho mi ochrnula pravá ruka. Mój syn mal vtedy akurát tri mesiace. Ruka bola nehybná a skrútená. V nemocnici mi ju dávali do dlahy, bola to vlastne taká umelá ruka, do ktorej som vsunula prsty.

Postupom času som sa naučila s tým žiť a starať sa o diéta. Uživala som až dvanásť druhov liekov. Stav sa však nezlepšoval. Bola som naučená s tým žiť. Trvalo to celých osemnásť rokov, až doteraz.

Diagnostikovaná bola migréna, začal som denne brať lieky. No ťažkosti sa aj napriek snahe lekárov stupňovali. Hoci som užívala tabletky každý deň, bolesti silneli – a to až tak, že sa mi narušoval zrak, sluch a nevládal som komunikovať. Bolesť sa mi rozlievala do celého tela, ktoré ma bolelo aj na dotyk. Takto intenzívne to trvalo asi rok. Preto som začal strácať nádej do budúcnosti.

Raz som si prečítal inzerát v novinách a prišiel som aj s priateľkou na Liečenie. Trochu sa mi potom polepšilo, tak som prišiel znovu. Tak nejak som tomu postupne začal veriť.

Moja ruka je po osemnástich rokoch ochrnutia zdravá a funkčná, lekár to tiež potvrdil a vysadil lieky.

Moja príbuzná ma presvedčila, aby som išla na Liečenie. Ja som však už ničomu neverila, no niečo ma tam ťahalo. Po tom, čo na mňa položili ruky, nič sa hneď nezlepšilo a tak som si ešte zanáďavala. Išla som do taxíka na Zapotôčky a pozerám – čo mám ja s rukou?! Hýbe sa! Môžem hýbať celým ramenom aj dlaňou, môžem stisnúť ruku, čo predtým vôbec nebolo možné. Normálne s ňou hýbem ako zdravý človek so zdravou rukou!

Moja ruka je po osemnástich rokoch ochrnutia zdravá a funkčná, lekár to tiež potvrdil a vysadil lieky. Hoci som tomu najprv nechcela veriť, stalo sa!

Ingrid Štoderová, Handlová

Odmala som mal ťažkosti s nosnými dutinami, kvôli čomu som absolvoval viaceré operácie. Bolievala ma hlava. Neskôr sa stali bolesti hlavy neznesiteľnými.

Totálna zmena začala na treťom a hlavne štvrtom Liečení. Keď na mňa položili ruky vnímal som svetlo, cítil som teplo, triaslo so mnou – a nerobil som to ja – zrazu som sa cítil úplne zdravý. Mal som teplé ruky, išlo zo mňa teplo, je to krásne. V ten večer som nepotreboval lieky od bolesti ani žiadny ukladňovák. Odvtedy aj vidím ostro, počujem ostro, už zďaleka nemám také bolesti a hlavne: žiadna migréna. Život sa stáva kvalitnejším. Zajtra idem do roboty, teším sa.

Tomáš, 24.r, Prievidza

Mala som bolesti v ľavom členku. Vznikli v dôsledku štýlu obúvania, ktorý som musela v práci dodržiavať. K tomu sa pridala úrva, a tak sa to celé ešte zhoršilo. Bolesti som mala asi štyri roky.

Po Liečení som vychádzala z budovy a zrazu som ale v oboch členkoch pocítila

hroznú bolesť. A potom naraz – akoby uťal – bolesť zmizla a dodnes je to úplne v poriadku. Dnes som tu kvôli očiam, lebo aj tie potrebujem uzdraviť.

p. Marta, Partizánske

Skutočný príbeh Svedectvo manželov Bel'ovcov

Boh si nás našiel

Ján

Vyrastal som v tradičnej kresťanskej rodine, ktorá dodržiavanie katolíckych sviatkov praktizovala čoraz zriedkavejšie. Určite na to mala vplyv socialistická spoločnosť, v ktorej naša rodina žila. Moje tri staršie sestry vtedy sporadicky navštevovali katolícke bohoslužby.

Ja som sa tomuto tradicionalizmu vzoprel už v ranej mladosti. Nevidel som v tom žiadny význam, katolícke bohoslužby sa

mi zdali prázdne, bez Božej prítomnosti. Môj otec síce chcel v mladosti študovať za farára, ale politicko-spoločenské udalosti po druhej svetovej vojne mu to neumožnili. Mama chcela mať zasa farára zo mňa. Ale ja som to tvrdohlavo odmietal. Nenašiel som v katolíckom náboženstve odpovede na svoje otázky a Boh sa mi v ňom zdal vzdialený, až neskutočný. Nakoniec som vyštudoval stavebnú fakultu v Bratislave. Po nástupe do pracovného pomeru som sa stále viac zaoberal otázkami o

zmysle života a jeho naplnenia. Cítil som sa stratený v tomto veľkom svete. To bolo už po nežnej revolúcii, kedy kníhkupectvá zaplavili knihy s duchovnou tematikou. Snažil som sa v nich nájsť odpovede na svoje otázky. V tomto čase môjho hľadania mi jeden kolega v práci hovoril o kresťanstve a o Bohu. Rád som ho počúval, aj keď som mnohému z toho nerozumel. Jedného dňa ma pozval na evanjelizáciu, ktorá sa konala v Žiari nad Hronom. Hostom bol evanjelista Joel Staab. Veľmi sa mi páčilo, čo hovoril, ale odišiel som ešte pred koncom, ani sám neviem prečo. O pár dní bola opäť evanjelizácia a ja som znova prišiel, aj s jedným známym. Obaja sme vyšli na výzvu a prijali sme Ježiša Krista ako svojho Pána a Spasiteľa. Pozval som Ho do svojho života, odovzdal som Mu svoje srdce, vyznal som Mu svoje hriechy. Vedel som, že moje hľadanie je na konci. Našiel som to, čo som hľadal, vlastne: bol som stratený, ale Boh si ma našiel. Zrazu sa osoba Boha stala pre mňa reálnou a postupne som nachádzal odpovede na svoje otázky. Pochopil som, že nie človek má určovať, kto bude kňazom. Je to Božie vyvolenie.

Začal som navštevovať spoločenstvo veriacich, kde sme boli vyučovaní Božiemu slovu. Porozumel som, že tam je moje miesto. Tam som sa stretol aj so svojou budúcou manželkou Jarkou. Je pre mňa požehnaním. Dnes spoločne, s vďačným srdcom, slúžime Bohu. Pochopil som, že nezáleží na tom, koľko vecí človek v živote pokazil, nezáleží na tom, ako dlho žil v klamstve, v tradíciách, bez Boha. Existuje odpustenie, zmierenie a existuje nový začiatok. Existuje miesto, kde každého z nás Boh chce mať, existujú úlohy, ktoré každý z nás má naplniť. Nám ľuďom to stačí len prijať a byť ochotnými poslúchať. Ja som sa už rozhodol. Budem nasledovať Boha a Jeho vôľu.

Jarka

Narodila som sa v robotníckej rodine ako druhé z troch detí. Spolu so staršou sestrou a mladším bratom sme patrili medzi tzv. kľúčkové deti. Nosili sme na krku kľúčik od bytu. S ostatnými deťmi sme trávili detstvo na ulici. Naši, aj ich rodičia, pracovali buď na smeny alebo od rána do večera. Vyrastali sme bez Boha. Po ukončení gymnázia som pokračovala v štúdiu na nadstavbe, odbor účtovníctvo a výpočtová technika. V roku 1992 som v tomto odbore začala podnikáť. Bolo to úspešné obdobie, kedy som, podľa ľudských merítok, dosiahla slušný úspech. Vlastnila som byt, nové auto, pekný pravidelný príjem a mala som aj zdravého, krásneho syna,

po ktorom som tak veľmi túžila. No hoci som zdanlivo mala všetky potreby naplnené, vo svojom vnútri som cítila prázdnotu. Túžila som po niečom, čo som ani nevedela pomenovať. A tak som hľadala, čím by som tú prázdnotu naplnila. Lebo úspech v podnikaní, dobré vzťahy s ľuďmi, ani materiálne veci nevedeli naplniť vákuum

som totiž porozumela, že musím pozvať Pána Ježiša do svojho srdca a odovzdať mu svoj život. Nestačí len rozumom chápať veci, musím zapojiť srdce. Nebolo to pre mňa – ženu, ktorá sa musela starať o celý chod rodiny sama, jednoduché. Bola som zvyknutá o všetkom rozhodovať, všetko sama plánovať, riadiť. A zrazu som to

Osoba Boha sa stala pre mňa reálnou a postupne som nachádzal odpovede na svoje otázky.

v mojom srdci. Uprostred tohto hľadania som jeden deň sedela doma a napadla ma myšlienka: „Čo keď Boh existuje?“ Bolo to čudné, práve v mojom prípade, pretože som bývala členkou komunistickej strany, absolventkou večernej univerzity marxizmu-leninizmu a spomínam si na chvíľu, keď som stála v kuchyni u mojich rodičov a presviedčala som ich, že Boh nie je. A zrazu príde myšlienka, že Boh existuje. Ale predsa som sa rozhodla, že to preskúmam. Potom ma napadla ďalšia myšlienka: „Existuje kniha, ktorá sa volá Biblia. Možno v nej nájdem odpovede ako naplniť tú prázdnotu.“ Vedela som, že rodičia Bibliu majú. Mama ju vybrala zo skrine v spálni a veľmi ochotne mi ju požičala. Potom z izby odišla. Pamätám si na moment, keď som Bibliu otvorila. Zrazu sa zmenila atmosféra v celej izbe. Porozumela som, že to nie je

mala nechať na niekoho iného!? Odovzdať svoju budúcnosť do Božích rúk?! Stála som pred otázkou, či to naozaj chcem. Ale Božia milosť sa veľmi silným spôsobom dotkla môjho srdca a ja som v zlomenosti odovzdala svoj život Pánovi Ježišovi a pozvala som Ho do svojho srdca. V ten deň ma naplnil ľahký životný pocit, spadlo zo mňa bremeno a všetky okolnosti a situácie som začala riešiť na základe Božieho slova. Začala som chodiť do spoločenstva veriacich, našla som novú rodinu, službu, svoje miesto. Rodičia moje rozhodnutie odovzdať život Pánovi Ježišovi prijali veľmi dobre. Spomínam si, ako som stála na tom istom mieste v ich kuchyni a presviedčala som ich o tom, že Boh existuje, že je živý, odpustil mi všetky hriechy, dal mi nový život, nový začiatok. Vravela som im, že aj ich má rovnako rád a prosila som ich, aby

Začala som chodiť do spoločenstva veriacich, našla som novú rodinu, službu, svoje miesto.

obyčajná kniha a zrejme v nej nájdem potrebné odpovede. Denne som z nej čítala. Približne v tom čase začínali letné prázdniny a moja sesternica Betka z Levíc mi zavola, či nechcem dať syna do kresťanského tábora. Keďže bol vtedy malý – mal iba 5 rokov, rozhodla som sa, že pôjdem s ním. Bol to zlomový moment, lebo sme sa dostali medzi kresťanov, ktorí sa denne modlili za naše spasenie. Pamätám sa, ako pri každom stretnutí dával vedúci tábora výzvu: „Kto chce odovzdať svoj život Pánovi Ježišovi?“ Ja som nikdy nereagovala, lebo som si myslela, že už všetko viem, prečítala som celý Nový zákon a čudovala som sa, prečo na výzvu nikto nereaguje. Z tábora sme odišli, ale viem s istotou, že títo ľudia sa za mňa neprestali modliť. Jedného dňa

mi odpustili, že nie vždy som bola dobrá dcéra. Spoločne sme plakali a odpúšťali si. Potom sa pamätám na to, ako som počula mamu hovoriť mojej sestre Evke: „Vieš, ale naša Jarmila sa zmenila, ona je iná.“ A tak mi bolo ľahké pozvať Evku do zhromaždenia, aj s jej deťmi. Dnes sme všetci v zhromaždení a slúžime Bohu. Tu som stretla aj môjho manžela Janka. Je pre mňa darom, za ktorý budem Bohu stále vďačná.

Obaja sme svedectvom, že Boh vie dať nový začiatok, nový život, vyššiu úroveň života. Lepšiu než si človek vie sám naplávať. Boh je dobrý, miluje ľudí. Je len na každom z nás, ako sa rozhodneme. Či budeme žiť podľa svojich predstáv a plánov, alebo budeme hľadať a naplňovať Božie plány. Rozhodnutie je na každom z nás. ■

Ján Repka

O.Z. Romani Archa pri tvorení rómskej politiky

Cieľom sedenia bola širšia diskusia k návrhu Stratégie integrácie Rómov do roku 2020 k príprave, ktorej Slovenskú vládu vyzvala Európska komisia zverejnením Rámca EU pre národnú stratégiu integrácie Rómov. Naše príspevky v diskusii boli zamerané na legislatívnu podporu sociálnej inklúzie Rómov náboženskou cestou, čo sa aj podľa výskumu Slovenskej akadémie vied, v projekte Sirona 2010, preukázalo ako najúčinnnejšie a to prostredníctvom pastoračné letnično-charizmatickými cirkvami, ktoré ale v tejto dobe majú na Slovensku množstvo legislatívnych prekážok a obmedzení. Jednou z prekážok sú prietahy s registráciou cirkvi Spoločenstvo viery, ale tiež prehnaná polarizácia v spoločnosti, ktorá delí ľudí, na rasovej aj náboženskej úrovni. Rómom, ktorí konvertovali do týchto cirkví, pribudla k stigme cigán ešte jedna, sektár. Napriek tomu, že ich životy sa zlepšili. Náboženský exkluzivizmus majoritných cirkví na komunálnej úrovni je treba ozdraviť.

Konkrétne témy stratégie politiky ÚV SR, ktoré boli predložené pozvaným na ich posúdenie a pripomienkovanie boli: vzdelanie, zamestnanosť, zdravie a bývanie. Podujatie sa konalo v spolupráci s Nadáciou otvorenej spoločnosti – Open Society Foundation Bratislava.

Verím, že popri našich modlitbách za našu vládu v týchto neistých časoch, sa aj naše príspevky stanú takými zákonnými normami, ktoré pomôžu lepšie hospodáriť s peniazmi štátu pre Rómov, posilnia spravodlivosť pre všetkých, nielen pre „vyvolených“.

Vianočná ponuka kníh

Objednávky: KS Milosť
Lazovná 72
974 01 Banská Bystrica

tel.: +421 48 414 65 49
e-mail: knihkupectvo@milost.sk
www.milost.sk

AKCIA

Pri nákupe tovaru nad 20,- € dostanete 1 ks CD podľa vlastného výberu zadarmo.
Vybrať si môžete z CD Emmanuel, Volaj na Pána, Tvorca zázrakov.
(Akcia platí pri objednávke na dobierku a do vypredania zásob.)

nad 20,- €
zadarmo
CD

Biblia Roháčkov preklad veľký formát 32,- €	Biblia Evanjelický preklad 12,90 €	J. Avanzini 30,60 a stonásobok 149 str. 7,50 €	K. E. Hagin Ako byť vedený Duchom Božím 130 str. 5,- € 4,- €	K. E. Hagin Duch Svätý a Jeho dary 364 str. 9,10 €	K. E. Hagin Vitaj v Božej rodine 109 str. 6,- €	K. E. Hagin Následovník Božieho plánu pro tvůj život 176 str. 8,- €

K. E. Hagin Služobné dary 104 str. 6,60 €	Dr. David Y. Cho Modlitba kľúč k prebudeniu 163 str. 5,50 € 4,50 €	Dr. David Y. Cho Štvrtá dimenzia I. 133 str. 5,80 € 4,50 €	Dr. David Y. Cho Štvrtá dimenzia II. 148 str. 5,80 €	Dr. David Y. Cho Daniel 144 str. 5,50 € 4,50 €	S. Németh Desatoro 278 str. 8,50 € 6,- €	T.L. Osborn Uzdravenie 430 str. 10,- € 7,- €

Dr. B. Moore Strachonómia 191 str. 7,- € 6,- €	P. Gammons Moc mena Ježiš 45 str. 2,40 €	J. Osteen Zázrak v tvojich ústach 31 str. 1,70 €	W. Margies Problémy (ne)jsú požehnaním 30 str. 1,60 €	W. Margies Zázrakom rozumieť, zázraky prožívať 100 str. 5,- €	C. Freidzon Duchu svätý, hladovím po tobe 127 str. 5,30 € 4,50 €	Colin Whittaker Reinhard Bonnke Nadšený pro evangelium 212 str. 5,- €

R. Bonnke Duch Svätý - zjavení a průlom 163 str. 8,- € 6,- €	R. Bonnke Jistota spasení 24 str. 1,20 €	R. Bonnke Hospodin, který tě uzdravuje 22 str. 1,40 €	R. Bonnke Na prvním místě přimluva 28 str. 1,40 €	R. Bonnke Moc Ježíšovy krve 19 str. 1,40 €	R. Bonnke Požehnaní až do špiček bot 142 str. 6,50 €	Carlos Jiménez Companero Julian (Autobiografie) 159 str. 5,- €

B. Bergerová Najväčší biznis môjho života 91 str. 2,- €	H. Hillová Modlenie sa Božieho slova 77 str. 3,10 €	K. a G. Copeland Moc spravodlnosti 74 str. 4,- €	K. a G. Copeland Poznej svého nepřítele 74 str. 4,- €	D. Prince Uzdravujúca moc Božieho slova 48 str. 1,50 €	D. Prince Boží liek na odmietnutie 88 str. 2,40 €	D. Prince Svätý Duch v tebe 88 str. 2,40 €

D. Prince Zmierenie 184 str. 6,70 €	D. Prince Moc proklamácie 120 str. 3,40 €	D. Prince Modlitby za vládu 40 str. 1,20 €	D. Prince Pôst 96 str. 3,90 €	D. Prince Formovanie histórie prostredníctvom... 136 str. 5,80 €	D. Prince Manželia a otcovia 140 str. 5,80 €	D. Prince Požehnanie alebo kľatba 224 str. 9,30 €

D. Prince Oni budú vyhnať démonov 264 str. 9,30 €	D. Prince Manželská zmluva 108 str. 4,20 €	D. Prince Duchovný boj 120 str. 4,50 €	D. Prince Boží plán pre tvoje peniaze 74 str. 3,70 €	D. Prince Horké hlby života 50 str. 2,40 €	D. Prince Výnimočná Božia láska 45 str. 2,40 €	D. Prince Životný cieľ činiť Božiu vôľu 44 str. 2,- €

D. Prince Zaslúbená zem 168 str. 6,50 €	D. Prince Spravodlivý bude žiť vierou 128 str. 5,50 €	L. Beverová Si viac, než koľko vážiš 160 str. 6,10 €	J. Bevere Satanova návnada 192 str. 6,40 €	J. Bevere Vítazstvo nad strachom 176 str. 7,50 €	J. Bevere Srdce v ohni 170 str. 7,20 €	J. Bevere Bázeň před Hospodinem 165 str. 8,40 €

Vianočná ponuka kníh

Objednávky: KS Milosť
Lazovná 72
974 01 Banská Bystrica
tel.: +421 48 414 65 49
e-mail: knihkupectvo@milost.sk
www.milost.sk

J. Bevere Pod Božou ochranou 175 str. 8,40 €	J. Bevere Bližšie k Bohu 175 str. 8,50 €	L. Sumrall Viera zmení tvoj svet 136 str. 5,80 €	B. Hinn Vitaj, Duchu Svätý 246 str. 9,20 €	B. Hinn Pomazanie 154 str. 5,60 €	E. L. Cole Maximálna mužnosť 133 str. 6,20 €	J. Meyer Krása miesto popola 285 str. 9,90 €	
J. Meyer Revolúcia lásky 286 str. 9,90 €	D. Hathaway Babylon v Európe 80 str. 3,50 €	J. Langhammer Čo sa stane s týmto svetom? 127 str. 3,30 €	M. Chavda Bdenie s Pánom 209 str. 8,- € 6,- €	K. E. Hagin Biblický kurz uzdravenia 146 str. (formát A4) 10,- € 8,- €	J. Franklin Púšť 232 str. 10,50 €	S. Németh Znovuzrodenie 200 str. 8,- € 7,- €	
Evanjelium Jána 67 str. 2,- €	R. Bonnke Čas sa kráti 204 str. 8,50 €	J. Osteen Ten najlepší život 307 str. 9,90 €	J. F. Walvoord Armagedon, Ropa a teror 225 str. 9,90 € 8,- €	S. Omartian Moc manželkiných modlitieb 158 str. 8,50 €	S. Omartian Moc manželových modlitieb 158 str. 8,50 €	J. Osteen Božský prúd 34 str. 1,70 €	
D. Y. Cho Používaj silu svojej viery 63 str. 4,- €	R. Warren Zbor s jasným cieľom 325 str. 5,- €	T. Sangsterová Roztržený závoj 141 str. 6,50 €	Corrie ten Boom Tulákom pro Krista 176 str. 7,- €	Full Flame filmová séria Kristus pro všechny národy 68,- € 50,- €			

POČÚVAJ

Satelitné a internetové vysielanie pre vás:

- spravodajstvo
- svedectvá zo života
- duchovné úvahy
- kresťanská hudba

www.radio7.sk | Banská Bystrica 107,7 MHz | satelit Astra 3A

Ak sa vám naše vysielanie páči, podporte nás. Tatra banka č.ú. 2629010483/1100 vs 50. Ďakujeme!

BOHOSLUŽBY SLOVENSKO	HUMENNÉ	PRIEVIDZA	TRENČÍN	HRADEC KRÁLOVÉ
BANSKÁ BYSTRICA Lazovná 72 Štvrtok 18:00 hod. Nedeľa 10:00 hod.	Chemlonská 1 (2. posch.) Štvrtok 17:00 hod.	Velkonepalská 93 prievidza.milost.sk Streda 18:00 hod. Nedeľa 10:00 hod.	Dom armády ul.Hviezdoslava 16 Piatok 18:30 hod.	Šimkova office centre, as Šimkova 1224/2b Nedeľa (párna) 16:00 hod. Nedeľa (nepárna) 10:00 hod.
BANSKÁ ŠTIAVNICA Dolná 18 (bud. Šindlerky, 2. p.) Streda 18:00 hod.	KOŠICE MsKS, sídl. Ťahanovce Nedeľa 9:00 hod.	POPRAV DOM VIERY, Karpatská 17 (oproti BILLE) www.domviery.sk Streda 18:00 hod. Nedeľa 9:00 hod.	TRNAVA Hotel Inka Utorok 18:00 hod.	OLOMOUC Čajkovského 17 Štvrtok 18:00 hod. Nedeľa 10:00 hod.
BRATISLAVA Záhradnícka 95 Streda 18:00 hod. Nedeľa 17:00 hod.	LEVICE Junior Centrum, 4. poschodie Utorok 18:00 hod.	REVÚCA Železničná 33 Piatok 17:00 hod.	ZVOLEN Lazovná 72, Banská Bystrica Štvrtok 18:00 hod. Nedeľa 10:00 hod.	OSTRAVA - Mariánske Hory 28. října 165 - bud. Zepter Utorok 18:00 hod.
BREZNO ČSA 2 Utorok 17:30 hod. Nedeľa 9:00 hod.	LIPTOVSKÝ MIKULÁŠ Hypernova (1. posch.) Nedeľa 9:00 hod.	RUŽOMBEROK Bjorsonov dom, Námestie slobody 10 Utorok 17:30 hod.	ŽIAR NAD HRONOM Pod Donátom 1/1245 býv. telekomunikácie Utorok 17:30 hod. Nedeľa 16:00 hod.	PLZEŇ (Ekklesia) SOU elektrotechnické budova č. 8, veľký sál, 1. posch. Vejeprnická 56 Nedeľa 10:00 hod.
ČADCA Autoškola Sinex, Kukučínova 960 Piatok 18:00 hod.	LIPTOVSKÝ HRÁDKO Dom kultúry Nedeľa (každá druhá) 9:00 hod.	SEREĎ Železničarská 4345/23A Piatok 19:00 hod.	ŽILINA P. O. Hviezdoslava (vedľa Ryby) web: zilina.milost.sk Streda 18:00 hod. Nedeľa 10:00 hod.	PRAHA Novotného lávka 5 www.milost.cz Čtvrtok 18:00 hod. Sobota 10:00 hod.
DETVA ZŠ J. J. Thurzu Utorok 18:30 hod.	LUČENEC ul. Majakovského 15 (neďaleko Reduty) Streda 18:00 hod.	SPIŠSKÁ BELÁ Romani Archa budova Pošty Nedeľa 10:00 hod.	BOHOSLUŽBY ČESKO	PROSTĚJOV Sborová budova (býv. Vítana) Průmyslová 3142/1 Streda 18:00 hod. Nedeľa 10:00 hod.
GALANTA OD UNIVERZÁL Hlavná ulica 918/2 (1. posch.) Streda 17:30 hod. Sobota 16:00 hod.	MARTIN Jesenského 28 (nad potravinami SAMA) martin.milost.sk Štvrtok 18:00 hod. Nedeľa 9:30 hod.	SPIŠSKÁ NOVÁ VES Křčméryho 1 (býv. materská škôlka) Nedeľa 16:00 hod.	BRNO - KUŘIM Kulturní dům Rubínok Poznaňská 10, Brno-Zabovřesky Utorok 18:00 hod.	PŘÍBRAM Kulturní dom PŘÍBRAM Nedeľa 10:00 hod.
HOLÍČ Jedáleň u Krížanka (býv. Kufiris) Kátovská 3000 Nedeľa 10:00 hod.	NITRA Janka Kráľa 29 (pri PKO) nitra.milost.sk Streda 18:00 hod. Nedeľa 10:00 hod.	ŠALCA Vičanská 6 (pri zastávke Olympia) Streda 18:00 hod. Nedeľa 9:30 hod.	HODONÍN Štefánikova 46 (areál Cykloservisu) web: www.milost.net Nedeľa 9:30 hod.	ÚSTÍ NAD LABEM Dvořákova 3134/2 Streda 18:30 hod. Nedeľa 10:00 hod.

KONFERENCIA KREŠŤANSKÉHO SPOLOČENSTVA

2. - 4. december 2011, ŠH Štiavničky, Banská Bystrica

Program:

2.12. piatok	18:00	stretnutie mladých (Lazovná 72)
3.12. sobota	10:00	zhromaždenie
	18:00	zhromaždenie
4.12. nedeľa	10:00	zhromaždenie

Srdečne Vás pozývame

viac info na www.milost.sk

ICE MEETING DONOVALY

téma: *PEVNE STOJ!*

Srdečne pozývame mládežníkov na zimný pobyt IceMeeting na Donovaly od pondelka 26. do štvrtka 29. decembra 2011.

Ceny sú veľmi výhodné: 49,- € za 3 noci s polpenziou. Ubytovanie je v hoteli Donovaly (www.hoteldonovaly.sk)

Je potrebné sa zaregistrovať a zaplatiť do 30.11.2011. Kontakt: filipkova.alena@gmail.com

www.milost.tv

Dávame Vám do pozornosti nový projekt kresťanskej webovej televízie, ktorý sa spúšťa na stránkach www.milost.tv

Ako objednať časopis:

- cena za 1 ks je 1 €
- objednávky prijímame na nasledujúcich šesť mesiacov
- **cena poštovného** a balného je 0,34 €
- predplatné zaplatte poštovou poukážkou "H"

Príklad výpočtu ceny na polročné predplatné:

1 ks	1 € x 6 mes. = 6 €	+ 6 x 0,34 € poštovné = 2 €	Spolu: 8 €
3 ks	3 x 1 € x 6 mes. = 18 €	+ 6 x 0,34 € poštovné = 2 €	Spolu: 20 €
10 ks	10 x 1 € x 6 mes. = 60 €	+ 6 x 0,34 € poštovné = 2 €	Spolu: 62 €

Podobne postupujte pri výpočte ceny akéhokoľvek množstva objednaných kusov.

Objednávky SR: KS MILOŠŤ, Lazovná 72, 974 01 Banská Bystrica, tel.: 048 / 414 65 49, e-mail: knihkupectvo@milost.sk, www.milost.sk

Objednávky ČR: KS Prostějov, Plumlovská 68, 796 01 Prostějov, tel.: 581 021 773, e-mail: prostejov@kaes.cz, www.milost.cz